

VÁLEČNÍK

**DAVID
ROLLINS**

Autor mezinárodních bestsellerů

TALPRESS

Válečník

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.e-reading.cz
www.palmknihy.cz

David Rollins

Válečník – e-kniha

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

David Rollins

VÁLEČNÍK

TALPRESS

Copyright © 2012 by David Rollins

Translation © 2018 by Jan Krejčí

First published by Pan Macmillan Australia, 2012.

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-689-9 tištěná kniha

ISBN 978-80-719-7703-2 e-kniha

P Ř E D T Ý D N E M

Potlučená hlava se muži převalovala ze strany na stranu podle pohybů člunu. Z hrdla mu unikl zvuk, ale nic jiného nemělo šanci na osvobození. Ne odsud. Ne teď.

Benicio von Weiss si prohlédl muže u svých nohou a pak zvedl k ústům láhev chlazené minerálky Evian. Dlouze se napil a utřel si ústa hřbetem ruky. Levandulové moře se pomalu a líně pohupovalo pod bílým trupem *Medusy*, extra luxusní Mangusty 130, jeho současné hračky. Von Weiss přesunul pohled a začal zkoumat obzor. Neviděl nic kromě ostré modré čáry tam, kde se moře setkávalo s oblohou, a malého, osamělého zeleného ostrova Queimada Grande. Brazílie ležela dvaatřicet kilometrů směrem na západ. Na východ se rozprostíralo šest a půl tisíce kilometrů prázdného Atlantského oceánu až k břehům Afriky.

Ve dveřích se objevila žena ve skromných žlutých bikinách a rozptýlila jeho pozornost. Slunce zabarvilo její vlasy dozlata a pleť dobronzova. Byla vysoká a... přitažlivá.

„Pojď sem a dívej se,“ řekl jí.

„Ne, děkuji,“ odpověděla ucházející portugálštinou.

„Trvám na tom.“

„Tak jo, když si to přeješ.“ Posunula si sluneční brýle na nos a posadila se na koženou lavici. Projevovala nezájem.

Von Weiss zahlédl svůj odraz v kouřově šedé výplni za jejím

ramenem, a co uviděl, se mu líbilo: svalnatá postava, blond vlasy, nový nos a očista laserem způsobily, že vypadal spíš na třicet než na čtyřicet. Ještě chvíli se obdivoval, pozoroval svůj obraz, než se vrátil k práci, kterou právě dělal. „Možná se tu přiučíš něčemu užitečnému, co pak využiješ v dalším životě,“ poučoval ji.

Polomrtvý muž jménem Diego „Ovocná muška“ Jaguaribe stěží reagoval.

„Mít prsty, které se lepí na peníze jiných lidí, tě můžou dostat do potíží, že?“ Von Weiss se sklonil, zvedl jednu zničenou ruku toho muže, ještě jednou si ji prohlédl a pak zmáčkl palec a ukazováček k sobě. Zajatec sebou uspokojivě trhl a doprovodil to zasténáním, když se klouby zase oddělily.

Žena v bikinách se skoro nepohnula.

Obslužné plavidlo *Medusy*, bílý motorový člun, přimáněvrovalo blíž a jeho výfukové trubky vířily mořskou vodu. Jemně šťouchlo do příčného trámu mateřské lodi a von Weiss pokynul svým mužům. Ti zvedli Jaguaribeho a přetáhli ho přes mezeru mezi oběma plavidly. Přetažení naplánovali tak, aby proběhlo mezi dvěma vrcholky vln. Pak ho hodili na čistounkou teakovou palubu druhé lodě.

„Julio!“ zavolal von Weiss po dalším loku evianu. Julio Salvadore, robustní muž s nepříjemnými rysy a světlou budoucností, zvedl na obslužném plavidle zrak. Von Weiss našrouboval víčko na plastovou láhev a hodil ji pod rukou na menší loďku, takže se dala snadno chytit. „Nechci, aby náš přítel zemřel... žízni.“

Salvadore se na von Weisse zazubil. Měl dobrý pocit v kouřích – ten u něj vždycky vyvolávala bolest jiných lidí. „Ano, ó magnifico.“ Otočil se k muži za kormidlem. „Jeď!“ Motorový člun vyskočil z vody, jak se otevřely plynové ventily, a vyrazil k ostrovu vzdálenému šedesát metrů.

„Vzbuď ho!“ Salvadore se snažil překřičet řev větru a motoru. Člověk, který Jaguariba používal jako stoličku, zvedl zajatce

na kolena a několikrát ho propleskl, než mu do tváře vychrstl mořskou vodu z kbelíku. Způsobený šok přivedl zajatce k plnému vědomí. Ten zaplakal a sfoukl si vodu z opuchlých, krví pokrytých rtů. Člun se blížil ke skalní římsce vyběhající z ostrova a zpomalil.

Salvadore, spokojený, že je Jaguaribe při smyslech, dal signál a muže hodili přes palubu do hluboké modré vody. „Plav, Ovocná muško!“ křikl Salvadore za mužem, jenž vyplul na hladinu v oblaku bublinek, kde se zmítal a dusil, jak se snažil udržet hlavu nad vodou. „No tak! Plav!“ opakoval Salvadore a ukazoval směrem k ostrovu. Jaguaribe plaval k člunu, ale když plavidlo couvlo pár metrů, zřejmě pochopil narážku a začal bojovat, aby se dostal na břeh. Zranění a potřhané oblečení ho omezovaly v pohybu.

Salvadore ho trpělivě sledoval. Konečně ho vlna zvedla a vynesla na černou a šedou skalní římsu, kde se převaloval, než ho zpětná vlna stáhla zpět do oceánu. Následující vlna ho vynesla výš, ale až potom, co ho protáhla políčkem ústřic, které mu potrhaly kůži na bříse a nohou. Pak se tomu člověku nějak podařilo zprovoznit končetiny a vytáhl se výš, než se zhroutil na kameny.

„Blíž,“ houkl Salvadore a člun poskočil vpřed. Když byl těsně u mělčiny, vzal Salvadore poloplnou láhev evianu a hodil ji vysoko a daleko, takže dopadla mezi hladké, kulaté kameny nad Jaguaribeho hlavou. Několik ptáků s vrískotem vyskočilo do vzduchu.

Sliz a sůl zalepily Jaguaribemu oči. Částečně oslepený se pokoušel plazit, ale i nejmenší pohyby mu do těla vysílaly prudkou bolest. Zvláště jeho ruce byly koulemi utrpení. Krev a sůl mu přilepily roztrhané oblečení na cáry kůže na bříse a nohou. Pohnul nohou a oblečení se mu odtrhlo od živých ran. Bolestí se rozplakal. Slzy uvolnily hlen a umožnily mu otevřít oči.

Ptáci byli všude – proháněli se vzduchem, prohledávali křoví. Několik jich hnízdilo na zemi v suchém křovisku za ním. Hlava

mu poklesla. Poblíž ležela poloplná plastová láhev. *Voda*. Proč mu ji tady nechali? Jaguaribe si náhle uvědomil svou řízeň. Olízl si rozpraskané rty a ucítil sůl a měď. Musí se dostat k láhvi. Zvedl se na kolena a znovu zanaříkal, jak mu obnažené konce nervů vyslaly do mozku poselství o bolesti. Snažil se pokrčit zničené prsty, ale ty mu opuchly na tloušťku kubánských doutníků. Sáhl po láhvi evianu a s velkým úsilím ji udržel v dlaních. K sundání víčka použil zuby, pak ho vyplivl. Když zaklonil hlavu, aby se napil, vyklouzla mu láhev z poničených rukou a odkutálela se po skalnaté kose do moře.

Jaguaribe se zakymácel. Nevěděl, co dělat. Podíval se na zápěstí. Hodinky byly pryč, ale slunce mířilo k obzoru. Jak dlouho tam ležel? Kalhoty měl mokré. Zápach... Močil tam, kde ležel, nad hranicí příboje.

Na palubu *Medusy* ho dostali brzo ráno, ale tato noční můra začala mnohem dřív. Začala, když ho vyvlekli z postele jeho oblíbené šetky, jeho vyčerpané mužství pořád ještě obklopené teplem její dlaně. Bití začalo na silnici a pokračovalo vzadu na nákladáku, který rychle projížděl ulicemi Ria. Pořádně se do toho obuli ve von Weissově sídle, ve sklepě, jehož zdi lemovaly láhve vína. Bylo tam řízené ovzduší, takže vzduch byl nepřirozeně chladný a suchý. Sklep byl navíc zvukotěsný. V šoku ze všeho toho bití Jaguaribe s morbidním zájmem pozoroval, jak mu mezi prsty vkládají psací pera. Proč to dělají? ptal se sám sebe. Otázka byla zodpovězena, když mu zmáčkli prsty, až klouby jeden po druhém povolily. Když skončili s jeho prsty a jeho náрек poněkud zeslábl, zapracovali na jeho kotnících. A když skončili i s nimi, vrátili se k prstům, tentokrát s kladivem, a jeden po druhém mu je rozmlátili.

O něco později ho hodili do kufru nějakého auta a vezli ho v něm déle než hodinu. Skutečnost, že se ho na nic neptali, ho děsila. Bylo to, jako by si byli jisti jeho vinou. Jenomže on neudělal nic – nic, na co by si dokázal vzpomenout – co by vyžadovalo takové zacházení. Za svítání ho vytáhli ze tmy kufru a on se ocítl na nádvoří domu, který poznal. Byl to von Weissův

dům na pláži Angra dos Reis. Dovolenské město u moře pod Riem. Jaguaribe viděl obrázky tohoto domu, který byl elegantní a moderní a musel stát miliony. Zatáhli ho dovnitř a zmlátili ho do bezvědomí, víc si toho nepamatoval.

Otočil se a uviděl, že von Weissův člun je blízko, sotva padesát metrů přes vodu. Samotný von Weiss stál na zadní palubě a díval se na něj dalekohledem. Vedle něho byla nějaká žena. Kde to jsem? ptal se Jaguaribe sám sebe.

Ó magnifico měl nesprávného muže. Obviňovali ho z něčeho, co spáchal někdo jiný. Jaguaribe ho nepodrazil. Riziko bylo příliš velké, jak dokazovala jeho současná situace.

Nějaký muž se připojil k von Weissovi a té ženě. Bylo to to nebezpečné prase Salvadore. V ohbí paže držel pušku. Ano, poznával ji, jak by mohl nepoznat? Byla to britská snajperská RPA 7,62 mm – městský model. Jaguaribe ji sám koupil a nechal ji ponořit do osmnáctikarátového zlata. Dárek ó magnificovi k narozeninám. Puška vrhala v odpoledním slunci žluté odlesky.

Von Weiss natáhl ruku a Salvadore mu podal pušku. Von Weiss vyndal zásobník, a než ho vrátil na místo, zkontroloval, jestli je plný. Natáhl závěr do zadní polohy a pak ho posunul dopředu, aby dostal do komory náboj. Opřel si pažbu o rameno, poklekl a dlouhou zlatou hlaveň opřel o vyleštěnou pochromovanou podpěru.

„Vidíte nějaké své malé přátele, ó magnifico?“ zeptal se Salvadore.

Von Weiss prohlížel křoví za Jaguaribem. „Ach, ano,“ řekl. „Támhle je jeden. Čas, aby muška pohnula nohou.“ Kývl hlavou směrem k ženě. „Dívej se.“

Von Weiss odjistil pušku a na okamžik nastavil kříž teleskopického hledí na kořen Jaguaribeho nosu. Pak jemný černý kříž posunul dolů a doleva. Zadržel dech a zmáčkl spoušť. Když ho pažba uderila do ramene, ozval se ohlušující praskot. Téměř současně vystříkla nahoře na Jaguaribeho paži krev.

Salvadore von Weissovi poblahopřál. „Vynikající rána, ó magnifico.“

„Můžu už jít dovnitř?“ zeptala se žena.

Náraz kulky Jaguraibeho prudce otočil. Současně vybuchla v jeho paži malá bomba, exploze svalů a krve. Šok ho na několik vteřin paralyzoval, ale pak se vyškrábal na nohy a klopytal po skalní římsě k nízkým keřům, kde hníždili ptáci a kde byl úkryt. Tam seděl celou minutu, za linií stromů, těžce dýchal, srdce mu bušilo, v bosých chodidlech měl zapíchané trny. Pokusil se je vytáhnout, ale polámané prsty byly nepoužitelné. Von Weiss byl vynikající střelec. Kdyby ho Benicio chtěl zabít, tak proč ještě dýchal? Zranit ho muselo být záměrem, usuzoval Jaguaribe. Což znamenalo, že možná ho sem nakonec nepřivleklí, aby tady zemřel. Možná pro něho ó magnifico pošle člun a připije na jeho statečnost láhvi *cachaça*. Jaguaribe zvedl hlavu nad křoví, aby se podíval, co se děje na vodě. Doufal, že pro něj přípluje motorový člun a jeho zločiny, ať byly jakékoliv, budou odpuštěny. Avšak malý záliv byl prázdný, zásobovací loďka byla stále uvázaná za *Meduson*.

Jaguaribe uviděl, jak von Weiss vrací pušku Salvadoremu. Vyměnil ji za dalekohled. A záchvěv ulehčení, který pocítil před okamžikem, byl pryč. Strach se vrátil. Von Weiss ho pozoroval, na *něco* čekal. Ale na co? Bolest v Jaguaribeho ruce začínala kousat. Mísila se se signály z rozmlácených rukou, zatemňovala mu úsudek. *Co mám dělat?* Všiml si krvavé stopy na skalách. Uvědomil si, že vede k němu. Celou paži měl teď jasně červenou a kluzkou krví pomalu vytékající z potrhaného masa a kapající z prstů. Dva ptáci ho začali dobat do holých kotníků a palců. Při tom vřeštěli a mávali křídly. Jaguaribe se musel přesunout, dostat se od ptáků a ze břehu. Pryč od zlaté pušky, pryč od čehokoliv, na co von Weiss čekal a co vyhlížel. Jaguaribe neměl ani ponětí, co by to mohlo být, ale měl strach. Vstal a klopytal křovím, které bylo u pobřeží nízké, ale houstlo a zvyšovalo se, jak do něho pronikal, když se snažil šplhat pryč od břehu.

Jaguaribe pošlapal několik ptačích hnízd, než našel stezku. Pak se zastavil a lupal po dechu. *Stezka*. Musí někam vést. Otočil se a podíval se za sebe. Mezi listy spatřil v šeru lesknoucí se moře. Při jednom letmém pohledu zahlédl *Medusu*, von Weiss tam pořád stál a pozoroval ostrov.

Pohyb upoutal jeho pozornost a on se podíval nahoru. Ve větvích poskakoval malý hnědý pták a pak odletěl. Jaguaribe se otočil, udělal krok a ztuhl. Něco se pohnulo pod jeho nohou. Zmítalo se to a škubalo svým silným, malým tělem. Zvedl nohu, pomalu zvedal chodidlo, a pak vyskočil, když se ten tvor stočil a zaútočil, zuby se mu zakously do kalhot nad kotníkem. Jaguaribe vykopl nohu do vzduchu a had – ano byl to *had!* – odletěl s otočkou do křoví. Jaguaribemu prudce tlouklo srdce. Byl ten had jedovatý? Zavřel oči a polkl a znovu si lámal hlavu, *Kde to jsem?* Pak si to náhle uvědomil. Benicio miloval plazy. Pustý ostrov uprostřed oceánu, ptáci. Panebože, toto je Queimada Grande. Jaguaribe začal křičet.

Von Weiss sklonil dalekohled.

„Slyšel jsi to, ó magnifico?“

Ano, viděl, jak se Jaguaribe zastavil a pak za okamžik dorazil přes vodu hlas člověka na pokraji šílenství. Von Weiss opět přiložil dalekohled k očím a spatřil svého už brzo bývalého společníka, jak běží na místě, otáčí se ze strany na stranu. Věděl, že je v pasti. Bylo to komické.

Ó magnifico byl blázen do plazů. Choval je jako domácí mazlíčky. Jaguaribe si vzpomněl, že na tento ostrov ho přivedli před léty, aby sbíral vzorky – zvláštní druh hadů. Byli malí a zlatě zbarvení. Von Weiss říkal, že jsou to nejedovatější hadi na světě, a na Queimada Grande byli všude. Jaguaribe udělal pár klopýtavých kroků. Dál na stezce byl had, mířil k němu. Dostal pohavek od větve blízko té, na které prve viděl ptáka. Otočil se a uviděl dalšího hada spadnout z větve blízkého keře na stezku tam, kde předtím stál. Plazil se k němu, přitahovalo jej to k němu.

Nebylo kam utéct. Jaguaribe couvl ze stezky. Koutkem oka zahlédl pohyb – zlatý blesk. Had zabořil jedové zuby do měkkého masa jeho tváře, než spadl na zem a zmizel ve spadaném listí. Jaguaribe zajčel. Jed působil jako šlehnutí do obličeje kusem ostnatého drátu. Jaguaribe zvedl poničené ruce k hlavě, která mu hořela, jed mu koloval cévami jako vroucí kyselina. Zakopl, upadl do křoví a ucítil jehličky dalších hadích zubů pronikajících do jeho rtů. Znovu vykřikl. Bolest byla nesnesitelná.

Jaguaribeho zachvátila panika. Zalezl dál do křoví. Měl pocit, jako by mu loupali kůži z lebky. Velký had spadl z nízké větve stromu a zaryl zuby do měkké vycpávky kolem jeho pasu. Jak s obtížemi vstával, plaz se mu zachytil v košili a opakovaně ho kousal. Jedové žlázy vyprázdnil do masa kolem Jaguaribeho žeber.

Když jed zasáhl mozek, Jaguaribe klesl na kolena, bolest byla jako bodající nože uvnitř hlavy. Malou, dosud fungující částí myšlení si uvědomoval, že se nekontrolovaně třese. A pak poslední pozůstatky vědomí toho, co bývalo Diegem Jaguraibem, zhasl jako malá svíčka a zůstala jen nicota.

„Dlouho nepřežil,“ konstatoval Salvadore, krácející za von Weissem nahoru směrem k tělu ležícímu na zemi. Kůže na obličeji mrtvého muže byla rudá a ústa vyplňoval opuchlý jazyk.

„Ne,“ odpověděl von Weiss. „Ne dlouho. Vzrušující, že?“ Podíval se přes rameno na Salvadora a vyštěkl: „Dávej pozor! Málem jsi na jednoho šlápl!“

Salvadore přeskočil hada, který zasáhl jeho botu, ale hlava se mu odrazila od umělé hmoty. „Omlouvám se, ó magnifico,“ vyhrkl Salvadore stísněně. Šéfova vášeň pro tyto odporné tvory ho znepokojovala. Byla to posedlost, možná dokonce slabost. Ukázal na spadané listí těsně vedle stezky. „Tady je jeden na zemi, vidíte?“

Von Weiss obratně sebral háčkem dospělého křovináře ostrovního a uložil jej do pytle.

Pak se tělo na zemi pohnulo.

„Viděl jste to? Je možné, že není mrtvý?“ zeptal se s vytřeštěnými očima Salvadore.

Von Weiss zvedl háčkem cíp Jaguaribeho košile a předvedl asi půl tuctu hadů stočených na zádech mrtvoly. Nasávali zbytkové teplo. Další křovinář vylezl z mužových kalhot. Salvadore se otrásl.

„Jsou to chřestýšoviti hadi, přitahuje je teplá krev. Nic je neláká tolik jako teplo živého masa,“ vysvětloval von Weiss a podal pytel Salvadorovi. „Podrž to.“ Von Weiss do pytle přidal dva hady.

„Námořnictvo ho najde,“ poznamenal Salvadore. „Bude se vyšetřovat.“

„Vezmeme ho s sebou. Chci se podívat, co dělá jed se svalovou tkání.“

„Ano, ó magnifico,“ pravil Salvadore; naskočila mu husí kůže, když se díval, jak sebou další had mrská a vylézá z Jaguaribeho kalhot.

PŘED TŘEMI DNY

Day, který zaplnil divadlo, tleskal okázalé inscenaci. Alabama s několika dalšími dívkami se rychle přesunula do zákulisí, obratně se přitom vyhýbala dírákům v podlaze, které zbyly po ukotvení kulis jiných představení.

Alabama si uvědomila, že jí bradavky trčí jako dudlíky. Jak si všimla, všechny „vysoké“ nahoře bez měly své reflektory dnes večer rozsvícené. A v obecnstvu to určitě nikomu nepříjde divné. Něco muselo být ve vzduchu.

Kostým, který Alabama měla na toto vystoupení, tvořily pouze spodní díl bikin a volný sarong, vpředu otevřený. Obě části byly pokryté modrými sklíčky, zelenými Swarovského krystaly a zlatými a stříbrnými flitry. A čelenka byla obrovská. Říkala jí „dodo“. Vážila víc než pořádný krocan na Den díku-vzdání a zdobila ji také sklíčka a Swarovského krystaly prokládané střídavě modrými a černými pásy pštrosích pér. Úsilí, které vyžadovalo udržení doda na hlavě, ji zahřívalo, a i když věděla, kolik váží, nehodlala za nic na světě dopustit, aby si obecnstvo všimlo, kolik sebekontroly vyžaduje ji ovládat.

Alabama byla vysoká přes metr osmdesát, měla kaštanové vlasy, modré oči, dokonalé poprsí velikosti 80C s velkými, nápadnými růžovými bradavkami, které jí záviděla ostatní „bidla“. Do Vegas přišla před třemi lety z Omahy. Hledala zde práci jako tanečnice, což nebylo snadné, když se tyčíte nad skoro

každým včetně většiny mužských partnerů. Ale zaměstnání nakonec našla ve věhlasném souboru Donn Arden's Jubilee Showgirls a dokázala si ho udržet navzdory konkurenci nových děvčat, která se objevovala každý týden a doufala, že prorazí.

Alabama neměla v úmyslu zůstat dlouho. Její plán spočíval v tom získat nějaké zkušenosti a přesunout se dál po jedné až dvou sezonách. Jenomže to se změnilo, když potkala Randyho Sweetwatera, pilota, který právě opustil vojenské letectvo. Býval umístěný na nedaleké základně letectva Nellis. Setkání s ním zpečetilo její setrvání ve Vegas a u Showgirls – alespoň pro nejbližší budoucnost. Plánovali, že Randy nastoupí u aerolinek, ale právě teď vydělával neuvěřitelné peníze přesouváním soukromých letadel po státě a někdy i do jiných částí světa pro jednoho lasvegaského obchodníka s letadly.

Když dorazila do šatny, uvítalo ji ve dveřích teplo spojené s tělesnou námahou a náznaky levandulového mýdla. Jeden z kulisáků jí podal láhev vody. Poděkovala mu. Dvakrát si lokla, než jí dvě šatnářky zvedly z hlavy doda, aby vůbec mohla vstoupit do místnosti. Většina ostatních dlouhánek nahoře bez už seděla před svými zrcadly. Letnými dotyky si opravovaly líčení, znovu nalepovaly řasy, drbaly, žertovaly, spěšně procházely rutinou mezi scénami, chystaly se na finále představení.

Alabama zvedla malý bateriový ventilátor a držela si ho chvíli před obličejem, než přešla na podpaží. Znovu se pořádně napila vody a vyměnila modrý a zelený kostým za nejstručnější bikiny pokryté téměř úplně bílými krystalky a zlatými flitry a stejným nákrčníkem. S celou sadou ladila žlutá čelenka, kterou jí nasadí na hlavu a ramena tři kulisáci těsně předtím, než vstoupí na jeviště.

„Tři minuty!“ zavolal inspicient.

„Alabama, miláčku,“ řekla Sugar, černá dívka z New Orleansu s cajunským otcem, „přišel ti balíček. Máš ho na své židli.“ Sugar byla v show nová a momentálně se ji všichni hetero chlapi, kteří pracovali na vystoupení, snažili zmermomocnit. Podle norem pro dlouhánky nebyla vysoká – mizerných sto

osmdesát – ale její proporce byly dokonalé a její hladká kůže barvy bílé kávy měla lesk hedvábí. Sugar při chůzi kroutila boky, což způsobilo, že se jí pohupovaly zadek a prsa. Jo, pomyslela si Alabama, Sugar je hrozně přitažlivá a zaslouží si veškerou pozornost, které se jí dostává. Černá dívka se podívala přes rameno, zachytila Alabamin obdiv a rozpustile zvedla koutky plných rtů. Alabama si dělala legraci z Randyho, že možná by *on* měl žárlit na Sugar. Možná se jednoho dne vrátí domů a najde cajunskou krásku v posteli na jeho místě vedle ní. Tato konverzace skončila, jak takové konverzace obvykle končívají – souloží. Okna byla otevřená horku pouště, jejich pot se vsakoval do prostěradel a v ústech cítili chuť toho druhého. Vzpomínka na poslední noc, než odletěl do Austrálie, se Alabamě vrátila, když se oblékala, a po zádech jí projelo chvění a zvlhla mezi nohama.

„Je tady horko, co?“ zeptala se nahlas, když zapínala ventilátor na další chladivý závan.

Balíček, o kterém se Sugar zmiňovala, opravdu ležel na její židli: pytlík od FedExu. Kdo to mohl poslat? Randy byl pořád ještě ve vzduchu, takže on to být nemohl. Zajímavé, pomyslela si.

„Dvě minuty!“ opět volání.

Několik děvčat opustilo místnost, aby jim nasadili členky. Alabama se podívala do zrcadla. Nalíčení bylo v pořádku. Řekla si, že má ještě spoustu času. Vzala si krejčovské nůžky, rozstříhla jeden konec pytlíku a našla uvnitř polystyrenovou krabici. *Polystyren?* Teď už byla opravdu zvědavá. Přestříhla pásku, kterou bylo přilepené víko krabice, a otevřela ji. *Co to...?* Ven se vyvalila pára ze suchého ledu a převalila se kolem okraje krabice na sedadlo židle a pak na podlahu a ona ucítila chlad na nohou a prstech. Otočila přenosný ventilátor na krabici, aby ji zbavila bílé mlhy, a podívala se, co bylo uvnitř. Několik kousků suchého ledu leželo na něčem, co vypadalo jako igelit potažený jíním.

Teď už jí docházel čas, a tak vzala krabici a vysypala ji na zem. Vypadla černá plastová nádoba dnem nahoru, spolu s dalšími kousky suchého ledu. Na podobné tácky se dávaly steaky nebo mleté hovězí, když se prodávalo v supermarketech. To má být

nějaký kanadský žert? Otočila tácek a utřela z plastu námrazu. Výkřik jí uvázl v hrdle. Na tácku ležela lidská ruka. Na jednom z prstů byl prsten letecké akademie. Ten poznala. Byl Randyho.

1

Stál jsem ve dveřích místnosti, kterou jsem sdílel se dvěma dalšími agenty Úřadu pro zvláštní vyšetřování* na letecké základně Andrews u Washingtonu. Oba byli pryč za případy. Nikdo další se nenastěhoval, tudíž si nedělal nároky na prostor, který jsem uvolnil. Vzniklo tak cosi jako časová schránka. Má židle byla zastrčená pod stůl, který byl bez poskvrnky a uklizený – tak čistý a uklizený, že vypadal jako stůl někoho jiného. Na zdi byla jedna z těch šedých, plstí pokrytých, nástěnek, které byly vidět všude kolem. Byla typicky pokrytá poznámkami přišpendlenými na jiné poznámky, několik vrstev papíru: samolepky, účty, průvodky, vytištěné e-maily, výstřižky z novin a časopisů, fotografie a policejní portréty. Ovšem na této nástěnce žádný papír nebyl současný nebo důležitý. Všechny se vztahovaly k případům už dlouho uzavřeným, ať už úspěšně, nebo naopak. Nástěnka mi připomněla fotografii, kterou jsem viděl v *Time*, anonymní listy papíru povalující se na zaprášené manhattanské ulici ten den, kdy šla dolů Dvojčata.

Všiml jsem si na svém stole bez poskvrnky fotografie v rámečku a začal uvažovat, jak se sem asi dostala. Ukazovala mého strýce a pár jeho kamarádů stojících kolem baterie houfnic 105mm ve Vietnamu v roce 1971. Košile měli svlečené, takže předváděli

* Office of Special Investigations, OSI

hubené hrudníčky, nábojnice rozházené v blátě kolem sebe. Nic dalšího osobního v kanceláři nebylo, kromě reklamního míče Redskins poloviční velikosti na zemi. Vedle počítačové klávesnice ležel svazek pošty převázaný tlustou, pružnou červenou páskou a vyloženě prosil, aby mohl načít další měsíc nebo dva bez povšimnutí. Před klávesnicí ležel štos volných papírů se samolepicí poznámkou *Tobhle udělej jako první* nahoře.

Povzdechl jsem si. Nejtěžší na odchodu je vrátit se, i když tam, kam jste odešli, po vás stříleli nebo se vás pokusili dostat do basy. Vytáhl jsem židli a posadil se. Čím dřív mi začne na poloprázdném hrnku na kafe růst plíseň, tím pohodlněji se mi tady bude sedět.

Podíval jsem se na štos papírů. Na vrchu byla rukou psaná poznámka na osobním papíře velitele, nahoře bylo černým písmem vyraženo BRIGÁDNÍ GENERÁL JAMES WYNNGATE. Plnicím perem napsal: *Jsem rád, že jste zpátky, Vine. Bez Vás tu byl příliš velký klid, jen tak dál. A blahopřeji!*

Hmm... šéf měl rád klid, takže možná nebyl zas tak rád. A to s tou gratulací – blahopřál mi k čemu přesně? Že jsem odrazil obvinění podle paragrafu 128 – útok smrtelnou zbraní, který způsobil vážnou újmu na zdraví? To byla včerejší zpráva. A určitě to nebylo kvůli tomu, že jsem dosáhl čísla dvanáct na žebříčku „Sexuálně nejpritažlivějších lidí světa“ v časopise *People*. Úspěch, který spíš souvisel s PR mašinerií jisté celebrity, jejíž zadek jsem pomohl zachránit z ohně, než s mou skutečnou svůdností.

Odsunul jsem generálovu zprávu na stranu a pokračoval dál. Druhá zpráva dne odpovídala na jednu z otázek vyvolaných tou první. Díval jsem se na dopis od ministra vojenského letectví, kterým mě úředně informoval, že jsem získal Stříbrnou hvězdu za statečnost pod palbou v Afghánistánu a že medaile mi bude udělena do jednoho měsíce.

Tento dopis jsem taky odložil. Další na hromádce byl třetí lístek od Wynngata, kopie e-mailu zaslaného všem zaměstnancům. Předmět sdělení zněl: *Zaručení pozitivního vyznění během*

osobních interakcí postupuje vpřed. Toto vlastně mnohem víc odpovídalo žoviálnosti, kterou bych od šéfa čekal. Když došlo na politickou korektnost, byl ten chlap puntičkář a používal ji jako turniket na jakékoliv „osobní interakce“ tady v Andrews v naději, že všechny chytanou gangrénu a odpadnou. Generál Wynngate byl mistr v jízdě na úředním šimlovi, bezmyšlenkovitém plácání úřednictva, které nevystřelí nos z kanceláře. Většinou nikdo netušil, o co tomu chlapovi jde, což znamenalo, že ho nikdy nemohli obvinít, že něco špatně pochopil – pravděpodobně výhoda, když trávíte veškerý čas tím, že se snažíte skamarádit s lidmi na Kapitolu, což on dělal. Wynngatovy věty byly dlouhé jako lidský genom a stejně složité. Taky mě zarazilo, jak se mu dařilo téměř do všeho nacpat frázi „postupovat vpřed“. Znovu jsem si přečetl e-mail: generál požadoval, aby každý v OSI prošel připojený test, který odhalí silné a slabé stránky v oblasti vzájemné spolupráce, nebo tak něco. Přeskočil jsem na test a zachytil slova „Stanovení indikátoru osobnosti Meyersové-Briggsové“.

„Už jsi to udělal?“ zeptal se podplukovník Wayne opírající se o veřejné dveří za mnou.

Prudce jsem se otočil. Arlen Wayne. Hádám, že bych ho mohl představit jako svého podporovatele, nejlepšího přítele. Taky je to můj dohlížitel. Před rokem jsme oba byli majori, ale on od té doby vyšplhal o příčku výš. A odměnou mu bylo, že dostal víc papírů k šoupaní po stole. V těchto dnech řídil velký kus operací tady na velitelství OSI na letecké základně Andrews. Byl o pár let starší než já. Hnědé vlasy mu začínaly na spáncích světlat, kolem pupku se mu nakupilo pár kilo navíc. Nic, co by nespravila láhev Jen pro pány a týden ve spacáku s nymfomankou. „Udělal co?“ zeptal jsem se ho.

„Osobnostní test.“

„Jo, získal jsem sto procent.“

„To není ten typ testu, Vine. Nemůžeš získat nic. Nejsou tam žádný špatný odpovědi.“

„Neznamená to, že neexistují ani žádný *správný* odpovědi?“

Jestliže neexistují žádné nesprávné ani správné odpovědi, nevyplývá z toho taky, že dotyčný test je naprostou ztrátou času?“

Arlen vešel dovnitř a vzal si židli jednoho z nepřítomných agentů. „Všichni ho budeme dělat. Šéfovi to řekne, do které příhrádky se hodíš.“

„Postupujeme vpřed,“ poznamenal jsem.

„Postupujeme vpřed, cože?“

„Zapomeň.“

„Víš, Vine, myslím, že potřebuješ absquatulovat.“

„Je to něco, co děláme jednou rukou?“

„Ne. *Absquatulate*,“ vysvětloval. „Podle Googlu je absquatulate nejbližší slovo v angličtině. Vyhledal jsem si to. Znamená utýct, rychle odejít, obvykle s něčím nebo někým.“

„Kamaráde, cítíš se dobře?“

„Aspoň o tom popřemýšlej. Dluží ti několik týdnů. Velitelství v Afghánistánu tě uvolnilo zpátky do OSI. Dost dlouho jsi byl mimo službu, jak jsi lítal po vojenských soudech, a tvoje místo v Bezpečnostních operacích už obsadili, co jsi odešel. Víím, že tě to nepotěší.“

„Zlomilo mi to srdce,“ a v duchu jsem na tu novinu vztyčil zařatou pěst. Překonal jsem Afghánistán a těšilo mě, že ta zarsaná díra je za mnou. Poklepal jsem na strýcovu fotografii.

„Kde jsi ji našel?“

„V jednom z tvých šuplíků, když jsi odjel. Myslel jsem, že to tomuto místu dodá trochu tepla domova,“ rozhlédl se po většinou holých zdech.

„Co je to typový indikátor?“ zeptal jsem se.

„Slyšel jsi o Meyersové a Briggsové?“

„Ne.“

„Byly to psychologičky – matka s dcerou. Vyvinuly psychometrický test, aby určily jednotlivé typy osobností, založený na teoriích psychiatra Carla Junga. Ten –“

„Vidíš, jak se mi lesknou oči?“

„Ptal ses. Test by měl ukázat, jak zpracováváš svět kolem sebe.“

Meyersová a Briggssová věřily, že existují čtyři protichůdné páry psychologických rozdílů mezi lidmi, nebo taky šestnáct psychologických typů – typových indikátorů.“

„Mluvíš jako Wynngate.“

Arlen se usmál. „Možná zkus udělat ten test a uvidíme, co z toho vzejde.“

„Do který škatulky patříš ty?“

„Generál si myslí, že se tak dáme líp dohromady a budeme pracovat efektivněji – víš, ‚zlepšíme týmovou dynamiku‘ – když budeme chápat vzájemný psychologický rozdíl.“

„Kraviny.“

„Tomu se říká moderní pracoviště.“

„Ještě jednou, co ten test odhalil o tobě?“ zeptal jsem se.

„Že jsem oblíbený, tolerantní a umím z lidí dostat to nejlepší,“ sdělil mi Arlen.

„Jinými slovy: dobrý chlap, ale trochu prohnanej.“

„To je dole na všech mých e-mailech.“

„Co tam je?“

„Moje typové indikátory jsou ENTP – extrovertnost, intuice, myšlení, vnímavost. Generál si přál, abychom uváděli svoje typové indikátory v e-mailech, aby příjemce věděl, jakým typem osobnosti je odesílatel. I když v tvém případě je to už všeobecně známo.“

„Musím ten test dělat teď?“

„Žádný spěch. Než půjdeš domů, to bude stačit.“

„Správně,“ odsunul jsem papír stranou.

„Vážně, proč si nedáš na pár dní pohov?“ zeptal se Arlen.

„Máš za sebou dost toho potloukání po vojenských soudech.“

Ve skutečnosti mi nejvíc dalo zabrat většinou to, z čeho mě obviňovali a byla to pravda, jako třeba že jsem pistolí zmlátil dodavatele ministerstva obrany jménem Beau Lockhart na výcvikové základně Spojených států ve Rwandě. Co bylo horší, bavil jsem přitom dvacet svědků. Jenže ten kretén si to zasloužil. Naštěstí se právě včas objevily nějaké ty fotografické důkazy o dodavatelově podílu na vraždě a obchodu s lidmi, což mě

zachránilo před osmi lety v Leavenworthu spolu s chlapy, kterým se postaví, když uvidí vlasy ucpaný odpad. „Což mi připomíná, jak pokračuje vyšetřování Lockharta?“

„Žaloba je neprůstředná. Půjde do basy na několik doživotí,“ sdělil mi Arlen a ohnul se pro míč Redskins na podlaze. Hodil ho, já ho chytil a obloukem poslal zpět.

„A co Charles White? Je něco nového?“ White byl Lockhartův partner při pašování zbraní, dodával zbraně pro krvavou lázeň probíhající v ošklivém kousku východního Konga. Arlen mě o tom chlapovi informoval krátce po skončení mého vojenského soudu.

„Nic, co bych ti už neřekl,“ zabručel a hodil mi míč zpátky.

Rekl mi v podstatě, že Charles White byl bývalý průzkumník u námořní pěchoty, propuštěný s poctami před třemi lety v hodnosti seržanta. Poté nastoupil do belgické zbrojovky FN Herstal, kde vydržel šest měsíců, než na nějakou dobu zmizel z radaru. Interpol byl přesvědčený, že se podílel na ilegálním obchodu se zbraněmi, což jsem mohl potvrdit. Arlen mi taky řekl, že White má spoustu kontaktů v americké armádě, že panuje přesvědčení, že žije v Rio de Janeiru a jezdí po světě s falešnými pasy. „Co ty M16 s odstraněnými sériovými čísly, který se objevily v Kongu? Je něco nového?“

„Kromě toho, že je vyrobeni v FN Herstal? Nic, i když to naznačuje možný spojení na Whitea, vzhledem k tomu, že ho FN dřív zaměstnávala. Pokud jde o čísla, ta byla odborně odstraněna, a dosud nevíme ani to, z který šarže pušky pocházejí, nebo datum výroby. Pokud víme, mohly být ukradený přímo z montážní linky.“

„Myslíš si to?“

„Právě teď nevím, co si mám myslet. Nějaký důkazy by se hodily.“

„Nebo aspoň nějaký vodítko, jak to zatím vypadá.“ Hodil jsem mu míč horním obloukem a přidal rotaci. Arlen ho chytil a rovnou poslal zpátky. „Takže co bude další tah?“

„Žádný není,“ odpověděl.

„Co tím myslíš?“

„Neděláme na tom případu.“

Upustil jsem míč. „Kdo říká?“

„MO.“

„Proč?“

„Je to pro OSI moc velký – překračuje služební linii a stal se za mořem.“

„Kdy ti řekli, abys odstoupil?“

„Před hodinou.“

„Tak kdo na tom dělá?“

„CIA.“

„Děláš si srandu,“ ulevil jsem si.

„Kčž by.“

Firma se střelila do vlastní nohy už tolikrát, že už jí nezbýval ani jeden prst. Ale nehledě na to, sbírat nitky k tomuto případu byla jediná práce, o kterou jsem měl zájem. „Takže co teď?“

„Pro tebe? Máme tu pár dezertérů z letecký základny Lackland, který je nutno chytit. Myslíme si, že jsou namočení do obchodu s drogama, možná s mexickým kartelem. Říkal jsem si, že to možná vezmeš. Mexiko... pláže...“

Švihl jsem po něm míčem a nasál trochu vzduchu přes zuby.

Arlen nad nedostatečnou odezvou jen pokrčil rameny. „Neměli jsme možnost promluvit si o zprávě. Četl jsi ji, vidě? Chceš o ní mluvit?“

„Četl jsem ji. A nechme to bejt.“

„Dobře...“

Zpráva, o níž Arlen mluvil, se týkala smrti bývalé zvláštní agentky Anny Mastersové. Mastersová a já jsme si byli blízcí – partneři a popravdě *partneři*. Zemřela při jedné přestřelce. V té chvíli tam létala spousta olova a něco z toho bylo mé. Dlouho mě trápilo, že to byla má kulka, která ji zabila, ale forenzní zpráva dokončená právě před týdnem – mnoho měsíců po její smrti – potvrdovala opak. Ale ať už byla ta kulka má, nebo ne, vždycky ponesu vinu. Byla pryč. To nemohlo nic změnit.

„Vine, je to osm měsíců. Je čas pohnout se dál.“

Neodpověděl jsem. Arlen si přehazoval míč z ruky do ruky. „Nechceš jet do Mexika za případem? Tvá volba. Já to dokážu pochopit. Co kdybych ti to ulehčil a vyplnil 988 za tebe? Akorát bys to musel podepsat.“

Přikývl jsem.

„Vezmi si čas na rozmyšlenou kamaráde,“ pokračoval. „Potřebuješ čas a zasloužíš si to.“

988 nebo přesněji AFF 988 byla žádost o dovolenou/formulář povolení. Nemohl jsem tu díru opustit, pokud formulář správně nevyplním a nepodepíše ho můj nadřízený, kterým byl čilou náhodou zde přítomný podplukovník Arlen Wayne. „Tak jo, vyhrál jsi. Vykopni mě na týden nebo dva,“ souhlasil jsem.

„Fajn... Takže co budeš dělat?“

Než ji zabili, mluvila Anna o tom, že se vydá za svou sestrou, která měla v Západní Indii podnik pro sportovní potápěče. Řekla, že odejde od vojenského letectva, udělá si licenci pro učitele potápění a zapracuje na svém celkovém opálení. Vzpomínka na tento rozhovor mi připomněla obraz jejího bronzového těla, nahého, ozářeného sluncem. „Možná pojedu do Západní Indie – dostanu se k nějakému potápění.“

„Západní Indie. To není tak daleko. Možná bych se mohl na pár dnů utrhnout, řekněme na víkend.“

„Satchquatch.“

„Absquatulate.“

„Pravda, taky potřebuješ dovolenou,“ poznamenal jsem. „Musíš tomu pořezení od papírů dát čas, aby se zahojilo.“

Arlenovi se podařilo usmát se, ale jen taktak. „Co kdybych se u tebe stavil později? Můžeme si popovídat a pak si skočit na drink.“ Upustil míč na podlahu a špičkou boty ho odkopl do kouta. „Tam u vás otevřeli nový bar. Chodí tam mládež. Možná bysme tam mohli zajít a dát si pár panáků? Co říkáš Hapalongu?“

„Jo, to by šlo.“

„Zavolám později,“ slíbil, když opouštěl místnost.

Hmm. Čím víc jsem o tom přemýšlel, tím víc se mi ten nápad

s dovolenou líbil. Složil jsem test Meyersové-Briggsové a hodil do složky, té kulaté, co byla na podlaze pod stolem.

„Vine, než odejdeš...“

Ohlédl jsem se přes rameno a uviděl Arlenovu hlavu, jak vykukuje zpoza dveří.

„Ten test. Vyplň ho.“

To jsou potíže vznikající, když někoho znáte moc dobře – on vás zná taky tak. Odevzdaně jsem si povzdechl, vylovil formulář z koše na odpadky, vyplnil své jméno a služební náležitosti a prošel otázky. Všechny vyžadovaly jednoduchou odpověď ano, nebo ne – otázky jako „Díváte se na telenovely v televizi?“, „Snažíte se nemít předsudky, i když to může ohrozit vaše vztahy s lidmi?“, „Trávíte svůj volný čas ve společnosti skupiny lidí, chodíte na večírky a nakupovat?“, „Snažíte se mít pochopení pro jiné lidi?“ a tak dále. Vážně, Wynngate si musel dělat srandu.

2

To místo v Západní Indii se jmenovalo Svatý Bartoloměj. Prohlédl jsem si ho on-line a líbilo se mi, co jsem viděl. Modrá voda a bílé bikiny. Měl jsem chuť tam skočit. Šípka na obrazovce byla nachystána na oranžovém tlačítku, které pulzovalo „Objednat teď, objednat teď,“ když jsem uslyšel, že někdo klepe na vstupní dveře. Zkontroloval jsem čas. Arlen tu mohl být nejdřív za půl hodiny, pokud by dodržel pracovní dobu. Vstal jsem, otevřel dveře a šokem jsem ztuhl od očí dolů.

Osoba, která stála přede mnou, nemohla být skutečná. Mám halucinace? Srdce mi hlasitě bušilo na neobvyklém místě. Jako by se přemístilo někam mezi mé uši. To nebylo možné, že? Strávil jsem řadu napjatých vteřin tím, že jsem stál ve dveřích a probíral svou paměť – mexický střet, přestřelka, pohřeb, smutek – protože tu ženu orámovanou dveřmi, s jejími tmavě čokoládovými vlasy, zelenýma očima, rty, *jsem znal*. „Anno?“ Pokusil jsem se dostat ze sebe to slovo, ale vzpříčilo se mi kdesi v hrdle jako špunt zastrčený do hrdla láhve vína.

„Pozveš mě dál, nebo tady mám stát další minutu a koukat na tvá otevřená ústa?“ zeptala se.

Otevřel jsem dveře dokořán. Přízrak vešel a za sebou táhl světle červený kufr. V druhé ruce měl rodinné balení z KFC. Byla o palec menší, než jsem si pamatoval, a její vůně... byla to jen ozvěna povědomého.

„Ježíši...“ Rozhlédla se po místnosti. „Ty tady opravdu *bydlíš*?“

Několik věcí neladilo, jak mělo, jako její výška a parfém, který používala, a její poslední poznámka. *Tato* Anna u mě nikdy předtím nebyla. A pak se mraky rozplynuly a já se z šoku vytrhl. „Jsem rád, že jsi zavolala předem, Marnie,“ vydoloval jsem ze svého hrtanu.

„No, nerozešli jsme se zrovna v nejlepším, a tak jsem si myslela, že když tě budu předem varovat, řekneš mi, ať zmizím.“

Vlastně výraz, který bych já použil pro popis toho, jak jsme se rozešli, by byl trochu silnější. „Vypadáš jinak,“ změnil jsem téma.

Vzala do ruky pramen vlasů a zblízka ho zkoumala, takže chvíli vypadala, že šilhá. „Už mi lezly krkem vtipy o blondýnkách, a tak jsem se vrátila ke své přirozené barvě. Promiň, jestli jsem tě vyděsila. Každý mi říká, jak jsem podobná... však víš.“

Jo, vím. Marnie Mastersová byla o patnáct měsíců mladší než její sestra Anna. U Marnie jsem nebyl dobře zapsaný. Obviňovala mě z Anniny smrti, což znamenalo, že jsme byli dva. Když jsem ji viděl naposledy, což bylo na smutečním shromáždění, plakala, řvala na mě, ať zmizím, a přitom po mně házela talíře, vinné skleničky, sendviče s uzeným hovězím – všechno, co jí přišlo pod ruku. Vypařil jsem se a od té doby jsme spolu nemluvili.

„Ty vypadáš taky jinak,“ konstatovala. „Pořád ten drsný mužný vzhled, ale...“

„Jen je pořád drsnější.“

„Vypadáš – já nevím...“

Poškrábal jsem se na nose a ucítil pod prsty otok. „Od té doby, co jsme se naposled viděli, jsem prodělal plastickou operaci nosu.“ Nedomníval jsem se, že je nutné se zmiňovat, že ji prováděl volant nákladáku v Kongu.

„Bejt sebou, tak žádám vrácení peněz.“ Marnie se usmívala. „V každém případě jsem měla čas promyslet si, co se stalo. Došla jsem k závěru, že ti dlužím omluvu.“

„Zapomeň na to,“ odpověděl jsem.

„Ne, poslouchej mě. Anna si *prála* být policajtkou. To byl její sen, její volba. Věděla, že existují rizika, a to přispívalo k uspokojení z toho zaměstnání. Říkám, že vím, že jsi ji nezabil, Vine. Prostě se to *stalo*, prostě jedna z těchhle věcí. Nečiním tě zodpovědným. Děkala jsem to, ale teď už ne. Měla jsem ti to říct na pohřbu.“

„Já od té doby nejedl uzeny hovězí.“

„Omlouvám se. Byla jsem v šoku. Měla jsem sestru ráda a ona byla pryč. A ty jsi byl jediný, koho jsem mohla vinit. Nikdo jí nebyl blíž.“ Zhluboka se nadechla. „Mohla jsem to všechno napsat do e-mailu, ale myslela jsem, že si zasloužíš, abych přišla osobně. Nejsem na to své poslední vystoupení hrdá.“

Nevěděl jsem, co říct. Byl to trochu šok i pro mě. V jednom okamžiku surfuji po měkkém pornu polehávajícím na pláži na Svatém Bartoloměji a v následujícím zírám na Anninu reinkarnaci, plnou odpuštění, s kyblíkem smaženého kuřete v ruce. *Neskutečné* bylo to slovo, které mě napadlo. Musel jsem koukat na ten kbelík, protože pohlédla dolů a pak ho postavila na stůl.

„Neměj obavy,“ pravila. „Nejsem tady, abych po tobě házela smažená kuřata.“

„To se mi ulevilo.“

„Mimořádně, Anna tě měla ráda. Ale to ty víš.“

Věděl jsem to.

Prohrábla si prsty čokoládové vlasy a pak pohodila hlavou, aby si trochu srovnala ofinu. „Byla to pekelná cesta.“ Znovu si prohlédla mé umění výzdoby interiéru. „Koho musí děvče vykourit, aby tady dostalo něco k pití?“ Marnie sice možná vypadala jako Anna, ale nemluvila jako ona.

„No, *ten* chlap tu teď není, ale podívám se, co se dá dělat.“ Zamířil jsem do kuchyně. „Byl by tady Jack nebo sladová whiskey,“ zavolal jsem přes rameno. „Taky bych tu měl mít pár piv.“

„Pivo, prosím.“

Podíval jsem se do ledničky a uviděl párek heinekenů, správné číslo. „Sklenici?“ zavolal jsem.

„Dík.“

Otevřel jsem láhve, doručil její i se sklenicí a nalil jí.

„Přátelé?“ řekla a zvedla sklenici.

Cinknul jsem do ní láhví, řekl „přátelé“ a dal si dlouhý doušek.

„Takže to byl pro tebe fakt šok, když jsi otevřel dveře, že?“

Chystal jsem se říct, že jsem myslel, že se dívám na ducha, ale rozmyslel jsem si to. „Jo.“

„Když jsme byly teenagerky, hodně lidí si myslelo, že Anna a já jsme dvojčata.“

Tomu bych věřil. Podobnost, která kdysi vypadala podivně, byla teď strašidelná, vzhledem k tomu, že Anna byla mrtvá. Předklonil jsem se. „Ne že bych na tyhle věci věřil, ale je tu podivná shoda okolností, že jsi přijela právě teď.“

„Fakt? Proč?“

Otočil jsem svůj laptop a zmáčkl mezerník. Obrazovka se rozsvítila a ukázala ženu ležící na bílém písku tváří dolů.

„Vyrušila jsem tě u něčeho?“ zeptala se se zvednutým obočím.

Mezerník a dívka ve spodním dílu bílých bikinek teď stála na břehu, horní díl kolem krku jí visel do žlábků mezi ňadry.

Marnie ucucávala pivo. „Říkal jsi něco o shodě okolností?“

Přeskočil jsem dalšího půl tuctu stránek ukazujících dívku v bílých bikinách v různých polonahých pózách.

„Můžu zase odejít, jestli chceš,“ poznamenala Marnie sarkasticky. „Kolik potřebuješ? Minutu, nebo dvě?“

Nakonec se otevřel obrázek bílé přídě starého rybářského člunu proti modrému moři a obloze.

„Hele, tuhle internetovou stránku znám. To je u nás doma – Svatý Bartoloměj. Tys prohlížel tohle?“ ptala se Marnie.

„Chystal jsem se zajistit si cestu. Náhlý rozhodnutí, zkusit nějaký to potápění. To byl Annin plán. Chtěla jet na Svatý Bartoloměj a strávit nějaký čas s tebou. Na pohřbu jsem se nedostal k tomu, abych ti to řekl.“

„Myslím, že jsem ti nedala příležitost.“

Ne, to nedala.

„Je to vlastně srandovná, že jsem se na tvým prahu najednou objevila zrovna teď,“ utrousila.

Jak jsem řekl.

Další klepání na dveře. „Promiň,“ řekl jsem a otevřel Arlenovi vyzbrojenému šestikusovým balením heinekenu. Chystal jsem se ho pozvat dál, když vykřikl: „Ahoj, Marnie,“ protlačil se kolem mne a šel rovnou k ní. Ustoupil jsem a díval se, jak si posílají vzdušné polibky, objímají se a vpytávají se navzájem, jak se mají, a tak dále. Pochopil jsem, že se Arlen a Marnie spřátelili na Facebooku těsně potom, co jsem dostal rozkaz k přesunu.

Když vtípkování skončilo spolu s opakováním konverzace na téma, jak moc je Marnie podobná jistě osobě, se Arlen vrátil na starší půdu a mluvil o cestě na Svatý Bartoloměj, což, když nic jiného, potvrdilo, že se mi to nezdálo a taky mi to poskytlo příležitost ulehčit mu od jednoho piva.

Nakonec, když si Arlen uvědomil, že jsem taky v pokoji a vytrvale se propracovávám k jeho chlastu, omluvil se Marnie a dal mi 988. „Z mojí strany je to vyplněný a připravený k odeslání.“

Až na to, že Marnie byla zde a velká část důvodů, proč si vzít dovolenou, pominula. Podíval jsem se na formulář.

„Dneska patříš letectvu,“ vysvětloval můj dohled a nejbližší přítel. „Podepiš a zítra patříš sobě – udělá ti to dobře, kámo.“ Zvedl pivo. „Myslel jsem, že bychom mohli Marnie vzít někam na večeri, ale vidím, že ses o to už postaral.“ Kývl směrem ke kyblíku od KFC na stole.

Koukl jsem po ní. „Mám to ohřát?“

„Možná by sis měl sednout,“ pravila. „Vlastně vy oba.“

Způsob, jakým to řekla, mi prozradil, že to není proto, že kuře by potřebovalo víc než minutu dvě v mikrovlnce. V mém zaměstnání, když vám lidi řeknou, abyste se posadili, tak vám obvykle chtějí povědět něco, co vás donutí vyskočit na nohy. Já nicméně přijal její radu i židli, spolu s posledním Arlenovým heinekenem.

„Takže co je v tom kyblíku, Marnie?“ zeptal se jí Arlen.

Ať už to bylo cokoliv, nebylo to horké. Teď, když jsem se

díval zblízka, viděl jsem vodu vysráženou na povrchu kbelíku. Kapka vody stekla dolů do loužičky, která se vytvořila kolem dna. Arlen seděl a mračil se na kbelíček. Čekal.

Marnie otevřela ústa, aby promluvila, pak je zavřela, znovu je otevřela a zavřela. Nevěděla, kde začít – to bylo jasné. „Je to složité,“ prohlásila nakonec.

„Prostě nám ukaž, co tu máš,“ navrhl jsem.

Chvilí váhala, ale pak sundala víko z kbelíku. Zpod víčka se vyvalila bílá mlha ze suchého ledu jako kolečko kouře a stoupala nad stůl. Následovala vlna téže mlhy přetékající přes okraje. Musel jsem připustit, že mě to upoutalo. Stejně tak i Arlena, jenž se opíral lokty o stůl. Marniina ruka zmizela uvnitř kbelíku.

„Před pár dny dostala žena, se kterou jsem se nedávno seznámila, toto,“ ukázala bílou obálku. Podala mi ji. Byla studená a na okrajích se držely pramínky mlhy. Čekal jsem... Vlastně jsem nevěděl, co bych měl očekávat, když jsem zjistil, že kuřecí stehýnko to nejspíš nebude, ale obálka to rozhodně nebyla.

„Otevři ji,“ pobídla mě Marnie.

Udělal jsem, co navrhovala, a vyndal list papíru. Byla na něm vytištěná řádka standardním černým písmem Microsoft Word, dvanáct bodů Times New Roman. Řádka byla tištěná kurzivou, která naznačovala naléhavost, a několik slov bylo velkým písmem. Text zněl: *NEDORUČENÍ \$15 MILIONŮ SPUSTÍ doručení jeho HLAVY. Máte 20 dní. Budete kontaktováni. Žádná policie.*

A pak Marnie z toho kbelíku od KFC vyndala lidskou ruku zabalenou na tácku na maso a položila ji na stůl.

Arlenovi spadla čelist.

Ten pohled mě taky překvapil, a současně vyvolal záblesk minulosti. Scénu, které jsem byl svědkem v Kongu, muže, jenž klečel v bahně, křičel a vojáci mu usekli obě ruce mačetami.

„Kuřata jim došla?“ zeptal jsem se jí.

Marnie to nepobavilo.

Sáhl jsem po peru v Arlenově horní kapsičce a posunul podnos tak, abych na ruku lépe viděl. Kondenzát zamlžoval igeli-

tový obal stále víc. Oválným okénkem v námraze jsem viděl, že ruka je nazelenale hnědá, nehty rámované zaschlou krví. Na malíčku se skvěl zlatý prsten. „Takže kdo je ta žena, které to poslali?“

„Jmenuje se Alabama. Je to Annina kamarádka. Nebo spíš, její přítel byl,“ vysvětlovala Marnie a dívala se přitom všude jinam, jen ne na podnos. Vstala od stolu a vydala se do kuchyně. Pohled na useknutou ruku jí zřejmě dělal problémy. „Je to tanečnice nahoře bez ve Vegas.“

Tohle se stávalo zajímavějším každou vteřinou. Taky to bylo čím dál zamotanější.

„Měli bysme zavolat na místní policejní oddělení,“ rozhodl Arlen.

„Ale ten dopis... říká žádná policie,“ namítla Marnie.

„Tohle je věc policie,“ trval na svém.

Přečetl jsem si znovu to sdělení. Někdo chtěl peníze za to, že údajně toho muže nezabije. Předpoklad byl, že zmíněný kontakt sdělí podrobnosti předání peněz. Myslel jsem na to, proč byla pro některá slova zvolena velká písmena. Možná to bylo jen zdůraznění. „Proč nám nepovíš celý příběh od začátku?“

„Nemohli bysme to *nejdřív* přikrýt?“ zeptala se. Oči jí přeskočily na podnos.

Uvažoval jsem, jestli použít něco, co by na tom nenechalo mou DNA. Dřív nebo později se podnos a jeho obsah stanou součástí důkazů v případu, ale Marnie to měla v rukou, a hádal jsem, že ta osoba, ta Alabama, taky. A pochyboval jsem, že KFC dodalo původní obal. Takže jsem vzal podnos do prstů a podíval se na ruku zblízka okénkem v námraze, která se už začínala rozpouštět, než jsem ji vrátil do podplukovníkovy péče.

Marnie se trochu uvolnila, když se víko vrátilo na své místo.. „Alabama Thorntonová – je to vegaská revuální tanečnice. Její přítel sloužil u letectva. To je propojení na Annu. Podle Alabama se setkal s Annou v Německu, ale já si myslím, že se Alabama s Annou nikdy nepotkala. Nicméně se domnívám, že přítel se zmínil Alabamě o Anně. Když *tohle* přišlo,“ Marnie ukázala

na kbelík, „Alabama nechtěla zapojit policii, ale musela se na někoho obrátit, a tak zavolala Anně. A protože Anna byla moje sestra, Alabama se nějak dostala k mému číslu. Zavolala, a další, co si pamatuju, je, že jsem seděla v letadle do Vegas. Jenže já nejsem Anna a z mrtvých věcí mi naskakuje husí kůže, nemluvě o věcech useknutých z lidí. Řekla jsem Alabamě o tobě, Vine, a proto jsem tady.“

Aby mě do toho zatáhla. Bylo udivující, jak se Marnie podařilo dostat ze sebe celý ten zamotaný zmatek jedním dechem. „Takže tu ruku jsi vyzvedla ve Vegas?“

„Ano.“

„Jak jsi ji dostala sem?“

„Autem.“

„Dlouhá jízda.“

„Zvlášť s *tímhle* na sedadle spolujezdce.“

„Ten kbelík od KFC, či to byl nápad?“

„Můj.“ Pokrčila rameny. „Nic není tak nevinný jako smažený kuře.“

Nemohl jsem s ní diskutovat, když převezla useknutou ruku přes hranici několika států. Auto taky nebylo špatné rozhodnutí. Policajti na letišti by byli citliví na useknuté končetiny v příručním zavazadle. Jenže tu bylo časové omezení uvedené v tom sdělení – dvacet dní, a teď už se nejméně čtyři vypařily.

„Jak se jmenuje ten přítel Alabamy?“ zeptal jsem se.

„Randy – Randy Sweetwater.“

„Takže ta ruka patří Randymu?“ ozval se Arlen.

„O tom pochybuju,“ poznamenal jsem.

„Alabama ví, že není jeho. Řekla mi to.“

Arlen si vzal zpátky pero. „Tak jo, ale jak jsi to věděl *ty*, Vine?“

„Odstín pleti. Je tmavý – možná Mexičan – a Randy je běloch.“

„A to víš, protože Mexičani nedávaj dětem jméno Randy a nemají příjmení jako Sweetwater?“

„To jsou dobrý důvody, ale v tomhle případě ne. Vlastně myslím, že jsem toho chlapa potkal.“

„Setkal ses s ním?“

„Záleží na tom, kolik Randy Sweetwaterů se potlouká tam venku, ale s jedním jsem lítal v Afghánistánu. Stopl jsem si jeho C-17. Při tankování na předsunutý operační základně upustil náhodou balík, který dopravovali pro nějakého plukovníka, a světe div se, vypadlo z něj půl tuctu láhví whiskey Glenfidich. Pak Randy objevil hromadu mechanických závad, který letadlo uzemnil na několik dní. Můj člověk.“

„Takže ten balík byl jen tak plný sladový whiskey?“ poznal pochybovačně Arlen. „Zní to jako *tvoje* práce.“

Zašklebil jsem se. „Tak jo, důstojníku, dostal jsi mě. Smůla, že na tohle platí promlčecí lhůta. Každopádně pašovat chlast do muslimský země...“ Potřásl jsem hlavou a vypustil tsts. „Plukovník se mohl dostat do hromady potíží.“

„Takže je to ten člověk, nebo ne?“

„Ten plukovník?“

„Ježíši, Vine.“

„Dobře, dobře... Moje vzpomínky jsou, pokud jde o podrobnosti týhle epizody, trochu mlhavý – pochopitelně – ale pamatuju si, že *tenhle* Randy Sweetwater říkal, že má přejít na leteckou základnu Nellis, která, jak víme, se tulí k Vegas.“

„Občas mě překvapí, že si pamatuješ vůbec něco.“

Tak to jsme dva.

„Takže za předpokladu, že ten Randy Sweetwater, kterýho jsi potkal, *je* Alabamin přítel,“ pokračoval Arlen, „a tohle není jeho ruka, proč si Alabama dělá starosti?“

„Protože je na tom Randyho univerzitní prsten,“ vysvětlil jsem a podíval se na Marnie. „Je to tak?“

„Správně,“ potvrdila.

„No, jak jsem říkal, tohle je policejní záležitost,“ opakoval Arlen.

„A my jsme co, vosk?“

Na tom, co řekl, bylo nicméně něco pravdy. Randy býval u vojenského letectva a slůvko „býval“ ho dostávalo mimo oblast naší působnosti. Technicky bychom se do toho neměli plést. Přinejmenším ne oficiálně.

„Co Alabama čeká, že uděláme?“ zeptal jsem se Marnie. „Co ty chceš, abychom udělali?“ Cítil jsem Arlenův neklid z toho, že jsem ho zahrnul do „my“.

„Abyste jí pomohli, to je zřejmý. Výkupný – neví, co dělat nebo na koho se obrátit. A nemá ani patnáct tisíc, neřkuli patnáct milionů.“

V tomto případě mohla pomoc znamenat cokoliv, možná s výjimkou napomáhání Alabamě při žádosti o půjčku na výkupné. „A jak jsi na tom ty?“ zeptal jsem se Marnie. „Co uděláš ty?“

„Já?“ Marnie ukázala na sebe, jako bych ji zrovna z něčeho obvinil. „Já svůj díl udělala, když jsem ti hodila míč. Vracím se domů. Musím se starat o potápěčský podnik.“ Podívala se na mě a pak na Arlena.

Počáteční dojem, který jsem zažil, když jsem otevřel dveře a uviděl ji tam stát, se vytratil. Marnie měla Anniny oči, vlasy a strukturu kostí. Dokonce i barva jejího hlasu byla podobná. Ale ve všech ostatních ohledech to byla mladší sestra, děčko. Anna by nehledala, kam to má odložit. Natáhl jsem se a znovu si půjčil pero z kapsičky na Arlenově košili. Podepsal jsem jím 988. „Omlouvám se,“ řekl jsem mu.

„Za co?“

„Budeš muset absquatulovat sám.“

3

Chytil jsem první letadlo do Vegas, C-17 s nákladem cvičných raket pro Nellis. A o pět hodin později jsem v Nellis, v prodejně na základně, kupoval chladicí schránku a mrazicí pytlíky do ní. Vysrážená voda definitivně oslabila těsnění z voskového papíru na kbelíku od KFC. Hrozilo, že amputovaná ruka vyklouzne ven, což by se těžko vysvětlovalo. S tou Věcí znovu bezpečně uloženou do umělohmotné chladicí schránky jsem chytil taxi před McCarranovým mezinárodním letištem a nechal se odvést do Thrifty, abych si půjčil auto. Půl hodiny poté jsem jel po Stripu v paprscích zapadajícího slunce. Klimatizace Fordu Focus se točila naplno, ale s letním pouštním horkem stěží dokázala něco udělat.

Jel jsem poklidně, abych se pokochal pohledy na město. Už to bylo pár let, co jsem navštívil Vegas, a ačkoliv město potřebovalo noc, aby ukázalo své skutečné barvy, byla ve vzduchu cítit jakási naléhavost, která mi připomínala topícího se člověka. Možná město zasáhl globální úpadek tvrději, než byl kdokoli ochoten připustit. Chlápci na chodnících rozdávali vizitky šlapek a dělali to za plného denního světla. Přebíhali od jednoho možného zákazníka ke druhému, jako krysy na potápějící se lodi, když hledají únikovou cestu. Několik nablýskaných nových budov zůstávalo prázdných, další vypadaly poněkud unaveně – žádná ne tolik jako Bally's, domov „Donn Arden's

Jubilee Showgirls“, jak sdělovaly plakáty po celém Stripu zvoucí na představení. Bally's byl renovovaný mrakodrap ze sedmdesátých let, který býval, jak jsem se dověděl, když jsem si on-line rezervoval pokoj, MGM Grand, než vyhořel. Když jsem se tak koukal na obrazovku, kdyby byl Bally's tanečnice, rozhodně bych doufal, že zůstane oblečená.

Podle toho, co jsem dokázal posoudit z reklam, představovala děvčata z Jubilee staré Vegas – samé elegantní postoje a flitry a líčení a pětrosí péra. Jejich předchůdkyně tancovaly pro Sammyho Davise Jr. a Modroočka Franka Sinatru. Dnes ovšem venku na Stripu reklama na Jubilee soupeřila s reklamou na podniky, kde děvčata tančila lidem na klíně. Aniž bych viděl, co Showgirls dokážou nabídnout, jejich šance proti drtivé konkurenci se mi nelíbily.

Zazvonil mi mobil. Byl to Arlen. Zvýšil jsem hlasitost. „Hej, co se děje?“

„Tvůj přítel Randy. Vypadá to, že vypadl s BCD.“

BCD – bad conduct discharge – propuštěn pro špatné chování. „Za jakých okolností?“ zeptal jsem se překvapeně.

„Mlhavých. Ve složce má „Nevhodné chování“. Došlo na vojenský soud. Mluvil jsem s JAG a jeho obhájcem. Bylo tu podezření, že v Afghánistánu provozoval kurýrní službu – hašiš.“

To nevypadalo na Randyho, kterého jsem znal. Ale asi jsem ho neznal zas tak dobře. „Týkalo se to nějak Anny?“ Pokud by se Sweetwater dostal do potíží, volal by jí, ne?

„První věc, kterou jsem kontroloval. Annino jméno se neobjevuje v žádném ze záznamů, a JAG si nevzpomíná, že by jí kdy volali.“

To bylo z nějakého důvodu důležité. Nechtěl jsem, aby byla Anna do té šlamastyky jakkoliv zapletená. „Byla obvinění prokázána?“ zeptal jsem se.

„BCD bylo důsledkem dohody o přiznání viny.“

„Jak se mu to povedlo?“

„Ztratily se důkazy.“

No jasně.

„Přiznal vinu, pokud šlo o vlastnictví, ale bez úmyslu dál distribuovat.“

Nemohl jsem si pomoci, usmál jsem se. Randy měl štěstí. Taky mohl jít sedět natvrdo.

„Možná to není důležitý, ale myslel jsem si, že bys to měl vědět,“ poznamenal Arlen.

„Děkuju.“

„Takže, co děláš?“

„Jedu po Stripu a hledám svůj hotel.“

„Strč deset babek do automatu za mě. Jo, a řídím se radou, kterou jsem ti dal.“

„Což bylo?“

„Vezmi si dovolenou. Marnie mě pozvala.“

„Ty jedeš na Svatý Bartoloměj?“

„Jo... Podívej, jestli s tím máš nějaký problém, dej mi vědět, protože jestli ano, já –“

„Já s tím žádnéj problém nemám,“ ujistil jsem ho. „Jen si posluž, kamaráde.“

„Určitě?“

„Určitě.“

„Bezva. Jo, než zapomenu, přišly tvoje výsledky z testu.“

„Jakýho testu?“

„Meyersový-Briggsový.“

„Prošel jsem?“

„Žádný prošel, nebo neprošel, vzpomínáš? Musíš projít výsledky s odborníkem, ale v kostce, tvoje typový indikátory jsou ESFJ. Chceš vědět, co to znamená?“

„Že mi to jde dobře se ženami?“

„Sni dál. Extrovertní, realistický, empatický, plánující – ESFJ. Zařídím, aby se ty iniciály dostaly pod tvoje e-maily.“

„Přiznej se, že opravdu nevěříš těm hovadinám?“ zeptal jsem se ho.

„Záleží na tom, kdo se ptá. Pokud je to Wynngate, je to geniální.“

„S kým se předpokládá, že budu nejlíp vycházet?“

„S ostatníma ESFJ.“

„A komu se mám vyhýbat?“

„ENTP.“

„Nejseš jedním z nich?“

„Jsem.“

„Nechám to tak.“ Vchod do Bally's se blížil. „Hele, musím jít. Až dorazíš za vzduchem na Svatýho Bartoloměje, zavolej.“

„Rozumím.“

Vypnul jsem telefon, vyjel po rampě a našel místo na parkovišti. Dostal jsem se k recepci a postavil se do fronty za lidi velikosti bizona. Fronta se pomalu sunula k přepážce. Ve vzduchu hučely zvonky a kouzelné cinkání vycházející z otvorů na mince hlouběji v budově.

Když jsem se zapsal, vzal jsem chladicí krabici a příruční brašnu a přesunul se k přepážce, kde prodávali místenky na večerní představení Showgirls. Od netečného černocha jsem si koupil vstupenku; celou transakci provedl, aniž by se mi podíval do očí. Pořád jsem měl spoustu času na osvěžení, než začne představení, a tak jsem se odebral do svého pokoje na konci dvousetmetrového tmavého tunelu na dvacátém podlaží. Když jsem roztáhl záclony, zjistil jsem, že mám výhled z ptáčích perspektivy na „Paříž“, jejíž bazén zabíral plochu kolem základů Eiffelovy věže. Místo bylo zaplněné, nespočetná lehátka dosud obsazená. Horko pouště se neohlíželo na to, že slunce už bylo pod obzorem. Číšnice v bikinách obsluhovaly lehátka, roznášely pití a něco malého k jídlu. Ach, Vegas...

Osprchoval jsem se a oblékl konzervativně – džíný, boty do pouště a námořní košile. Když sebou hodím, budu mít před představením ještě čas vychutnat si další vegaskou hlavní atrakci: bufet, místo, kde se potloukají bizoni. Koneckonců byl jsem na dovolené a těžce pod váhou ve srovnání se zbytkem stáda. Když jsem zjistil, že do sebe nenacpu další pokrm o čtyřech chodech, pomalu jsem se přesunul do divadla Jubilee v Bally's.

Když jsem tam dorazil, patrové divadlo, kam se vešlo asi sedm stovek lidí, bylo skoro plné. Přiznám se, že mě to překva-

pilo. Možná staré Vegas přicházelo zase do módy. Našel jsem své sedadlo, hodně vpředu a ve středu. Světla pohasla a hudba vytryskla. Opona se zvedla před chlapem ve smokingu, který zpíval o „stovkách dívek“. Ty se pak začaly objevovat téměř bez oděvu, a to všechno navíc jiskřilo. Zajímalo mě, která z nich je Alabama. Věděl jsem o ní v podstatě jen to, že tančí nahoře bez, což zúžilo výběr asi na polovinu davu. Představení se valilo k číslu se Samsonem a Dalilou, o chlapovi, kterému jeho přítelkyně ustríhne vlasy, což, jak jsem věděl, byl eufemismus pro jeho koule, po němž následovalo číslo, v němž děvčata potopila *Titanic* pod několika tunami falešných diamantů. Finále ukázalo celý sbor, který klouzal po obrovském zářivém schodišti a na hlavách balancoval s ornamenty velikosti Žvejkala z Hvězdných válek. Líbily se mi kostýmy a ještě víc se mi líbila prsa, zvláště když dívky sestupovaly po těch schodech. Ozval se frenetický aplaus, který rychle odezněl.

Hlediště se vyprázdnilo rychle, návštěvníci se snažili urychleně dostat zpět k automatům. Byl jsem skoro poslední odcházející a odsunul jsem se k postrannímu vchodu. O deset minut později se ve dveřích objevila vysoká žena v šedých tenkých teplákových kalhotách a starém topu. Byla neuvěřitelně silně nalíčená a vlasy měla stažené v síťce. Rozhlédla se, jako by někoho vyhlížela. Mě, předpokládám. Došel jsem blíž a představil se.

„Alabama Thorntonová?“ zeptal jsem se. „Vin Cooper.“

„Ahoj, Vine. Vítám tě. Dostal ses sem rychle.“ Byla samý úsměv a podala mi dlouhou, štíhlou ruku. Musel jsem se na ni mračit, protože začala být nesvá. „Ach, promiň mi to nalíčení. Mimo jeviště to vypadá podivně, já vím.“

Pokrčil jsem rameny, jako že to není důležité, ale měla pravdu. Těmi dlouhými falešnými řasami mohla zametat podlahu. A pod očima měla namalovanou tlustou černou linku, stejně jako nad těmi řasami. Červenou tvářenku měla hodně výraznou, podobně jako rudou rtěnku barvy hasičského auta na rtech. Na jevišti a pod zářícími světly byl účinek okouzující. Zblízka vypadala jako panenka Chucky.

„Nechci mluvit tady,“ řekla. „Nepůjdeme do zákulisí?“

„Jistě.“

„Nepředpokládá se, že si budeme brát dozadu návštěvy. Kdyby se někdo ptal, řekni, že patříš k vedení. Tvař se, že ti to tady patří.“

„Mohu posloužit neschopnou arogancí. Bude stačit?“

„Vynikající.“

4

Následoval jsem Alabamu do neoznačených hnědých ocelových dveří s kódovým zámekem. Vyťukala kombinaci, opřela se o ně ramenem a vešli jsme do jasně osvětlené chodby, která se svažovala ke schodům a dalším dveřím, na nichž stálo NEVSTUPOVAT. Alabama ignorovala příkaz a vstoupila. Za nimi se otevírala další chodba vedoucí na obě strany. Tato byla plná mužů a žen přecházejících sem a tam. Někteří klábosili a žertovali, ostatní byli zabráněni do vážných rozhovorů nebo nosili kostýmy či nástroje. A některé ženy byly nalíčené, což prozrazovalo, že se jedná o tanečnice. Nikdo se neptal, kdo jsem nebo co tam dělám. Z místnosti, na jejíchž dveřích stálo ŠATNA č. 1, vyšla Sealova verze „My Vision“. Zamířili jsme tam. Hlasy mluvících a smějících se žen podbarvovala hudba.

„Všechny oblečené?“ zavolala Alabama, než vešla.

„Počkej chvíli,“ přišla odpověď.

„Tohle je šatna vysokých nahoře bez,“ vysvětlila mi Alabama a zastavila se ve dveřích. Musel jsem na ni vrhnout tázavý pohled, protože mi to přeložila: „Děvčata jsou vysoká a jsou nahoře bez.“

„Jasně,“ odpověděl jsem. Další namáhavý den v kanceláři zvláštního agenta Coopera.

„V pořádku...“ zavolala zevnitř nějaká žena.

Alabama mi pokynula, abych ji následoval. Místnost byla

plná penízky pošitých kostýmů a péřových boa a síťových punčoch a líčidel a kloboučnických hlav s nasazenými diadémy a čelenkami a spousty dalších částí oděvu, které jsem nedokázal pojmenovat, z nichž většinu pokrývalo broušené sklo a flitry. Kolem zdí byla řada zrcadel orámovaných teplými žlutými žárovkami. Většinu zrcadel zdobily fotografie zřejmě milenců nebo manželů – pár jich mělo momentky malých dětí – a také výstřížky z novin a časopisů pro zábavní průmysl. Povalovaly se zde knížky a časopisy a iPody a fény a přenosné větráky a na každém místě byly různé potřeby pro líčení a vzduch byl mírně cítit teplým mýdlem. Asi polovina zrcadel měla světla zhasnutá, což napovídalo, že ženy, které před nimi seděly, odešly domů. Pořád ovšem v místnosti bylo hodně tanečnic. Seděly na svých místech, stíraly si líčidlo nebo si ukládaly život do velkých tašek. Každá s někým plkala. Jedna nebo dvě ženy se na mě usmály, ale většinou mě ignorovaly. Ženy, které stály, byly opravdu výjimečně vysoké, ale, jaké zklamání, ani jedna nebyla nahoře bez.

Alabama došla k zrcadlu na konci jedné zdi. Její místo se lišilo od všech ostatních. Za rámem zrcadla byla zastrčená fotka siamské kočky a pod ní byly dva snímky chlapíka, v němž jsem poznal Randyho. Na jednom byl v letecké kombinéze, stál na startovací ploše před C-17. Na druhém se s Alabamou k sobě tulili tvář na tvář. Randy měl paži nataženou před sebe – jedna z těch fotografií, které si dvojice pořizují, když není poblíž nikdo, kdo by to zmáčkl. Pozadí tvořila Socha svobody.

„Hezká kočka,“ poznamenal jsem.

„To je Fluffy. Je to naše dítě.“

Fluffy?

„Nepřekvapilo to vašeho porodníka?“ I když víte, že není vhodná doba ani vhodné místo, některé otázky prostě musejí být položeny.

„Prosím?“

„Znám Randyho. Jednou jsme se setkali,“ snažil jsem se dostat rozhovor zpět do správných kolejí. Sáhl jsem po fotografii.

„Dovolíte?“

„Jen si posluž.“

Sundal jsem fotografii Randyho s C-17 ze zrcadla, abych se na ni podíval podrobněji. Za ta léta jsem viděl tisíce takových fotografií – chlapy a jejich letadla. Tato byla pořizena v Aghánistánu – možná Bagram. Mohlo to být to letadlo, které jsem si stopl.

„Takže s Randym ses setkal...?“

„V Aghánistánu, než přešel na Nellis. Patřil k těm dobrým chlapům.“

Tvář se jí rozzářila nadějí. „Jsem si jistá, že je v pořádku. Věděla bych, kdyby měl potíže. Cítila bych to.“

Obával jsem se, že i když věděla, že ta ruka není jejího přítele, fakt, že na ní byl jeho prsten a doprovázela ji žádost o výkupné, byl mnohem spolehlivějším ukazatelem na stupnici potíží. A ten říkal, bez ohledu na její pocity, že je Randy až po krk ve sračkách.

„Hele, už vím, kdo jsi,“ vyhrkla Alabama, která si mě prohlížela. „Byl jsi v Kongu, že? Bylo to u soudu a ty ses z toho dostal. Nedívám se na zprávy – příliš depresivní – ale občas čtu *People*. Několik děvčat si ho kupuje. To jsi byl ty, že ano?“

„Ne.“ Hodně jsem se snažil, abych na to místo zapomněl.

„Ale ano, byl,“ trvala na svém. „Četla jsem o tom, není to tak dávno. Svět je malý, že? Totiž, Marnie mi řekla, že jste s Annou byli...“ Alabama větu nedokončila. Odkašlala si a začala znovu. „I když jsem se s ní nikdy nepotkala, bylo mi smutno, když slyšela o tom, víš, co se stalo... Randy o ní mluvil – byli dobří přátelé. Posílali si vánoční přání.“

Opravdu? O tom jsem slyšel poprvé. „Víš, jak se Randy a Anna seznámili?“ zeptal jsem se.

Možná to bylo způsobem, jakým jsem kladl otázky, nebo tím, jak pracuje ženský mozek, protože odpověď začala ujišťováním. „Hele, nedělej si starosti. Nebyli něco jako *milenci*. Randy sloužil jeden turnus na Ramsteinu. Ukradli mu auto, došlo k nehodě a oni ujeli. Místní úřady řešily hromadu hovadin. Anna mu dělala prostředníka při jednání s policií a stali se

z nich přátelé. Randy mi o tom vyprávěl, když jsem našla vánoční pohlednici, kterou mu poslala. Byla to její fotografie se sobími parohy na hlavě. Byla hezká a já – no, hádám, že jsem se vytasila se žárlivým ženským výstupem. “Pamatoval jsem si to Annino přání se sobími parohy. Já dostal stejné. „Randy mi to vyjasnil, vysvětlil mi pozadí a řekl mi, že pokud někdy bude mít potíže se zákonem, určitě se obrátí na Annu Mastersovou.“

Znovu jsem se podíval na Randyho fotku. Jo, svět je malý.

„Děkuju, že ses do toho zapojil, Vine – nemusel jsi.“

„Zatím jsem nic neudělal.“

„Zatím ne.“ Podařil se jí unavený úsměv. „Nevadilo by ti, kdybych si sundala obličej, zatímco budeme mluvit?“

Mávl jsem na ni, ať se do toho klidně pustí, a posadil jsem se k sousednímu zrcadlu. Alabama si mezitím sloupila ta košťata z víček. Uložila je do krabičky s nepopsaným víčkem, vybrala nějaké tampony z plastové krabice a začala pracovat na svém obličejí.

„Kde je... však víš...?“ zeptala se.

„Myslíš tu Věc?“

Chvilku jí to trvalo. „Ach, ta *Věc* – jako v Addamsově rodině? Jo, myslím, že je to legrační.“ Nesmála se.

„Přivezl jsem to s sebou zpátky. Musíš to předat policejnímu oddělení ve Vegas.“

Přestala si utírat tváře. Ustaraně svráстила čelo. „Ale v tý poznámce se píše...?“

„Vím, co se tam píše, ale tohle musíš udělat. Půjdu tam s tebou – mám kontakt. Potřebujeme, aby se na to pořádně podívali lidi z forenzního.“

„To mě znervózňuje.“

„Nemáme jinou možnost a je tu šance, že se zapojí FBI.“

„FBI? Proč?“

„Ti do toho vstupují, pokud je spáchán zločin přesahující hranice jednotlivých států. To by ti nemělo dělat starosti. Takhle je prostě rozdělený hřiště.“ Přišla na řadu jedna z obtížných otázek, kterou jsem musel položit, a uvažoval jsem o tom, jak

ji přijme. „Byl Randy, pokud víš, namočený do čehokoliv ilegálního?“

Alabama kroutila hlavou a otočila se obličejem ke mně. „Ne. V žádném případě. Randy je rovný chlap.“

Její reakce mi připadala správná. Věřil jsem, že ona věří, že její milenec je čistý jako padlý sníh, což ovšem neznamenalo že skutečně je. Ukažte mi nějaký vztah, kde nejsou žádná tajemství, a já vám ukážu jednorožce. „A ten prsten, jsi si jistá, že je jeho?“

„No, jeho jméno je vyrytý na vnitřní straně obroučky spolu s ‚Třída 96‘.“ Pokrčila rameny, „Je to přesně tak, jak si pamatuju...“

„Kontrolovala jsi to?“

Pokrčila nos. „Stáhla jsem ho jídelní hůlkou. Musela... musela jsem.“

Trochu mě překvapilo, že na to měla nervy. Možná byla Alabama tvrdší, než vypadala.

Výraz její tváře se změnil nadějí, možností, že se jedná o falzifikát, jí zjevně předtím nepřišla na mysl. „Myslíš, že by prsten mohl být padělek?“ zeptala se.

„Nevím, a proto potřebujeme odbornou forenzní zprávu – když pro nic jiného, tak abychom mohli vyloučit některý úhly pohledu.“ Věc se tloukla čtyři dni na cestách, většinou v obalu na kuřata. Policie nad tím nebude skákat radostí – časová prodleva. Stopy už vychladly.

„Jestli není pravý, pak by to mohlo něco vysvětlit,“ prohlásila, utřela si nos a naklonila se k zrcadlu, aby si ho podrobněji prozkoumala.

„A co to je?“

„Randy pracuje pro společnost, která prodává letadla. V týhle chvíli měl dodávat letadlo do Austrálie.“

„Fakt? Víš to určitě?“ Věděl jsem, že Randy je dobrý pilot, ale ne dost dobrý, aby byl na dvou místech najednou.

„Myslím... To mi řekl, že dělá.“

Make-up z jejího obličje se přenesl do hromádky špinavých hnědých a černých tamponů na stolku před ní. Alabama si

sundala síťku na vlasy a ty si roztřepala. Prohrábla si je dlouhými prsty. Husté kaštanové kadeře jí ve vlně spadly na ramena. Aspoň měl Randy štěstí v lásce – Alabama měla šmrnc, jaký vyrážel dech. Oči měla světle šedomodré, vysoké lícni kosti, srdcovité rty a hladkou, čistou pleť, která teď po všem tom otírání zářila.

„Ozval se od té doby, co odjel?“ zeptal jsem se.

„Z LA – tam říkal, že je. Prý za chvíli odlítá na Havaj. To bylo před víc než týdnem. Od té doby nevolal, což je neobvyklý. Normálně na to dbá – zůstat ve spojení. Nechala jsem mu aspoň tučet zpráv...“ Na čelo se jí vrátily vrásky a oči jí zvlhly.

„Jak se jmenuje ta firma, co pro ni pracuje?“

Alabama sáhla do tašky zavěšené na opěradle své židle a vytáhla peněženku. Z té vyndala balíček navštívenek. „Nevada Aircraft Brokers,“ řekla, když se jimi probrala. Vzala jednu z kartiček mezi dlouhý ukazováček a prostředníček a ukázala mi ji. „Člověk, se kterým je nutno mluvit, je Ty Morrow. On je šéf.“

Zopakoval jsem si to jméno, uložil si ho do paměti a vzal si kartičku. „Máš ještě ten obal, ve kterém přišla ta ruka?“ zeptal jsem se jí.

„Schovala jsem ho, kdyby to ještě bylo důležité.“

„Mohl bych se na něj podívat?“

Sehnula se, podívala se pod lavici, sáhla tam nohou a vystrčila krabici s nápisem FedEx. Podala mi ji a já si ji pečlivě prohlédl, posunoval jsem ji přitom tužkou na obočí. Pouhým okem nebylo nic vidět, kromě dodacího listu přilepeného na krabici. Odesílatel byl nečitelný s adresou v Rio de Janeiru. Opsal jsem si, co jsem dokázal přečíst. FBI byla určitě na řadě. „Vegaský policejní oddělení bude ten obal určitě chtít taky,“ sdělil jsem jí.

„Jistě.“

„Máš něco, do čeho bych to mohl dát?“

Otevřela zásuvku pod stolkem a vytáhla velký papírový pytlík s nápisem Bally's. Otevřela mi ho, abych do něj mohl vložit krabici. „Kde bydlíš?“

„Tady – v Bally’s.“

„Můžeš mi věnovat minutu?“ zeptala se. „Jen se převlíknu.“

„Mám odejít?“ Chystal jsem se vstát.

„Ne, jen si skočím za roh.“ Ukázala na ostrůvek polic napřechovaných péry a látkou pošítou penízky, který stál uprostřed místnosti a rozděloval ji na dvě půlky.

Zase jsem se posadil a využil příležitost prohlédnout si podrobně Randyho navštívenku. Byla obyčejná, bílá, lesklá s tmavě modrými slovy NEVADA AIRCRAFT BROKERS a pod nimi se skvěla zlatá křídélka s iniciálami NAB uprostřed. Dole bylo Randyho jméno a jeho titul: Pilot. Bylo tam také jeho číslo telefonu, mobilu a číslo faxu spolu s e-mailem, webem a adresou. Na druhé straně byla kartička čistá. Naškrábal jsem na ni tužkou na obočí Morrowovo jméno a strčil si ji do kapsy. Aby mi uběhl čas, otevřel jsem pytlík Bally’s a znovu si prohlédl obal; myslel jsem přitom na to, co v něm dorazilo. Uvažoval jsem, komu patří a jestli pravá ruka ví, co dělá levá – fláká se u tanečnice nahoře bez ve Vegas. Taky jsem zvažoval, jak se dostala k tomu, že má na sobě Randyho akademický prsten (pokud to tedy nebyla kopie), když měl být Randy podle Alabamy ve vzduchu nad opačným koncem světa. A jak do toho všeho zapadalo Rio de Janeiro?

„Promiňte,“ ozval se neznámý hlas a přerušil mé myšlenky. Vzhlédl jsem k ženě barvy bílé kávy. Na sobě měla jen černá tanga, tak tenká, že to taky mohly být tkaničky do bot. Stála vedle mne, vysoká a štíhlá, a sladce voněla. Nahé poprsí měla plné a pevné a korunovaly ho velkorysé, tmavě čokoládové bradavky. Naklonila se nade mě, přičemž se mi jedním prsem otřela o rameno, a malátně se natáhla pro fén na polici. Vyschlo mi v ústech a málem jsem se udusil vlastním jazykem. Pindourek se vzbudil a vyskočil z postele, až jsem si poposedl.

„Děkuju,“ řekla a odloudala se.

Alabama se vynořila za ostrůvkem polic. Teď na sobě měla džíny a modrý bavlněný top a určitě nebyla tak šťastná jako já.

„Alabamo, pár nás jde ven něco zobnout,“ pravila černoška,

váhu přesunula na jeden bok a Alabamin fén jí visel za šňůru z prstů. „Nechceš se tady s přítelem přidat?“

„Zavoláme ti.“ Alabama se na mě zamračila. „Půjdeme?“

„S ní?“ ukázal jsem k dlouhánce nahoře bez. „Jíst?“

„Ne.“ Alabama si hodila tašku přes rameno a zvedla pytlík Bally's obalem od FedExu uvnitř a zamířila ke dveřím. Mně nezbyvalo než ji následovat. Podíval jsem se zpátky, směrem, kterým odešla ta černoška. Seděla nyní před zrcadlem a já zachytil, jak se na mě její odraz usmívá. V tom úsměvu byly všechny možné druhy potíží.

Po krátké cestě jsme s Alabamou opustili území divadla a vešli do vstupní haly. „Chceš se mě zeptat na Sugar, vid?“ poznamenala Alabama, když jsme se přidali k davu půlnočních hazardních hráčů, který proudil mezi Bally's a Paříží.

„Sugar?“

„Tu černošku, Sugar. Taky to není jevištní jméno. Má ho v řidičáku. Ptám se jen proto, že jsi muž, a tudíž snadno ovlivnitelný. Sakra i *já* se nechám ovlivnit Sugar.“

Představa Alabamy a Sugar, jak se válejí po zemi ve vzájemném objetí, pro mě byla rozhodně přijatelná, stejně jako pro mého malého, rošťáckého kamaráda žijícího ve svém uzavřeném světě tam dole.

„Každý chce píchat se Sugar. Obvykle ráda vyhoví. Jsem si naprosto jistá, že ona chce píchat s tebou.“

„Se mnou?“

„Proč ne? Ona chce všechno, o čem si myslí, že patří mně, a tys tam byl se mnou, takže... Možná proti mně něco má. Myslím, že píchala s Randym.“

Měl jsem pocit, že se dostávám do středu něčeho, co má ostré nehty. V každém případě se tu zjevně odehrávala spousta píchání.

„Jenom to doprovázejí závazky,“ pokračovala.

„Co jako?“

„Obdělávat Sugar.“

„Tak jo,“ řekl jsem, jako bych to bral. Pravdou bylo, že to už

bylo víc než osm měsíců, co jsem s někým byl. Což bylo dost dlouho na to, aby i svalová paměť dostala amnézii, i přes pinďourovo skotačení.

„Potřebuju se napít. Přidáš se?“ zeptala se.

Pořád mě napadaly otázky a jednou z nich bylo jméno aspoň trochu slušného baru. „Jistě,“ odpověděl jsem.

Alabama nás vedla k hlavnímu vchodu. Chlápek řídící provoz před vchodem ji pozdravil a okamžitě nás zavedl k čelu řady taxíků, jako bychom byli členové královské rodiny Bally's. „Kam pojedeme?“ zeptal jsem se. V Bally's byla spousta míst, kde se dalo napít.

„Pryč odsud. Tady pracuju.“ Portýr za ní zavřel dveře poté, co mu do dlaně vtiskla spropitné. „Caesars,“ řekla řidiči.

Venku se vegaský Strip dostával do tempa, chodníky byly plné, neony přidávaly pár stupňů ke globálnímu oteplování.

„Pověz mi něco víc o Randyho práci,“ požádal jsem ji.

„Většinou přelétá s letadly po státě. Občas je pryč na pár dní, mezistátně. Příležitostně odlítá do jiných zemí. Tohle je jeho první cesta do Austrálie.“

„A co Nevada Aircraft Brokers? Mluvil Randy hodně o své práci pro ně?“ Vyndal jsem navštívenku, kterou mi dala.

„Je to pilot – miluje lítání, ale občas ho ty hodiny dostanou.“

Otočil jsem kartičku. „A co jeho šéf, Ty Morrow?“

Alabamě zazvonil telefon. Přerušila volání, ale mobil zazvonil podruhé, a tentokrát to vzala. Jak jsem pochopil, byla to kamarádka a byla to nezávazná společenská konverzace. Alabama obrátila oči v sloup, aby mi ukázala, že ji to nezajímá, ale musí zájem předstírat. Její telefon několikrát pípl přicházejícími textovými zprávami. Ústředna AT&T.

Než skončila, zajížděli jsme k Caesars. Následoval jsem ji kasinem a podle ukazatelů mířila k obchodům The Forum. Naším cílem bylo místo zvané Shadow Bar. Před vchodem stála fronta, další, která se nás zřejmě netýkala, protože Alabama zašla za chlápkem, který to tam řídil, černým svalovcem v černém topu s elastanem, se sluchátkem v uchu ve stylu tajné

služby, a políbila ho na tvář. Uvnitř bylo plno, ale ne přeplněno. Barmani, většinou podobní herci Jakeovi Gyllenhaalovi, končili představení, vyhazovali láhve, žonglovali se skleničkami, otáčeli se kolem své osy, dělali salta. Určitě jim nebude dělat potíže nasázet několik kostek ledu do sklenice. Když přestali tančit a začali obsluhovat, hudba v pozadí zpomalila a na obou různých televizních obrazovkách za barem se v námořnické modři objevily siluety žen pohybujících se v rytmu hudby, pomalém a smyslném. Tanec přeplnul měřič nálady na erotický stejně jako Alabamina nemesis Sugar, která se tu k mému překvapení také objevila. Převlékla se do černého ultramini, aby jí to ladilo s těmi tkaničkami. Ty šaty byly parádní – těsné a vystřižené vysoko vepředu, ale nízko vzadu, dolní okraj lemovala řada vyleštěných kamínků. Sugar se trochu vlnila v rytmu hudby, když si povídala s několika univerzitními typy u baru, a příležitostně napodobila pohyby žen na obrazovkách. Podívala se po Alabamě a poslala jí vzdušný polibek. Vlastně taky mohl být určený mně. Pindík si myslel, že byl určený jemu. Zřejmě s ní bylo několik dalších žen, všechny vysoké. Vysoké nahore bez, odhadoval jsem, i když teď byly zahalené. Alabama nevypadala zrovna nadšeně, že vidí své kámošky. I když jsem z chování svalovce u dveří pochopil, že toto je jejich oblíbené napajedlo.

„Můžu ti koupit drink?“ zeptala se Alabama. Obsadila přitom box daleko od tanečních kamarádek. „To je to nejmenší, co můžu...“

„Jistě. Glen Keith s ledem, pokud ho mají, Maker's Mark, pokud ne.“

„Za vteřinu jsem zpátky,“ slíbila a zašla za Sugar. Odtáhla ji stranou. Černoška během rozhovoru položila Alabamě ruku na kříž a nechala ji klesnout asi o patnáct centimetrů. Nezdálo se, že by to Alabamě vadilo, usmívala se, zabraná do hovoru. Vlastně mi ty dvě připadaly jako výjimečně dobré kámošky.

„Obávám se, že Glen Keith není,“ vzdychla Alabama, když se vrátila od baru se dvěma drinky. Jeden z nich měl zelenou barvu skládky nukleárního odpadu. „Takže mám pro vás Maker's.“

Chvilku jsem si myslel, že ta zelená příšera na sobě má mou jmenovku. Tiše jsem si oddechl, poděkoval a přijal bourbon. „Myslel jsem, že ty a Sugar spolu nevycházíte.“

„Nevycházíme,“ odpověděla Alabama a usrkávala svůj Three Mile Island nebo co to bylo. „Myslíš to malý dívčí objetí před chvilkou? Máme spolu takový ten vztah láska – nenávisť.“

„Měly jste spolu něco?“ zeptal jsem se.

Alabama zaváhala. „Docela přímá otázka.“

„Dostanu přímou odpověď?“

„Proč je pro tebe důležitý to vědět?“

„V týhle chvíli ještě nevím, co je a co není důležitý.“

Další pauza. Alabama ucucávala koktejl. „Ano. Dvakrát.“

„A Randy?“

„Nevím to jistě, ale Sugar měla zájem. A ona umí být neodbytná.“

Podíval jsem se na Sugar. Paži měla kolem nějaké ženy a smála se něčemu, co jí šeptal do ouška jeden z mužů na její oběžné dráze. Zjevně byla typem, který dostane všechno, co chce, a každého, koho chce.

Vytáhl jsem z kapsy navštívenku a změnil téma. „Pojďme mluvit o společnosti, pro kterou Randy pracoval, o jeho šéfovi.“

Alabama pomalu vrtěla hlavou. „Randy moc nemluvil ani o jednom, kromě toho, že tam je pořád spousta letadel, což se mu samozřejmě líbilo. Byla jsem tam párkrát vyzvednout ho po práci.“

„Setkala ses s Morrowem?“

„Nebyli jsme formálně představeni, ale vím, jak vypadá.“

Pozorně jsem se na Alabamu podíval. Nepochybně byla rozložená, ale taky vypadala dost závisle. Byla příliš závislá? Bylo by možné, že Randy už jí měl dost a podstrčil tu ruku, aby svedl svou příliš přítulnou přítelkyni ze stopy? Možná byl Randy jen na druhém konci města, volný, aby mohl spát se ženami s celulitidou, tlustýma nohama nebo ne zcela dokonalým poprsím. „Je možný,“ zeptal jsem se jí, „že Randy svý zmizení zinscenoval?“

„Cože? Ne! Proč by to dělal?“

„Lidi to dělávají. Není to úplně neobvyklý.“ Byl jsem zbytečně krutý tím, že jsem jí tuto myšlenku nasadil do hlavy. Že možná byla ona víc zamilovaná do Randyho než on do ní? Možná, ale připadalo mi, že tady dvě a dvě dávají tři a půl. Prošel jsem si v duchu jednotlivé okolnosti:

1. Zřejmě to nebyla Randyho ruka.
2. Někdo se zřejmě dostal k Randyho prstenu.
3. Randy údajně letěl s letadlem do Austrálie, což bylo, když jsem se naposled díval, velmi daleko od místa původu krabice FedExu v Rio de Janeiru.
- 3.5 Randyho prsten byl na prst Věci umístěn pro případ, že by někdo pochyboval o jeho zdravotních vyhlídkách, a poznámka o výkupném byla přiložena.

Mým problémem byla spousta pochybností. Tato záležitost měla nádech špatného vtipu. Pokud ano, jela v tom Alabama? A jestli ano, proč? „Nevíš, jestli měl Randy nějakou pojistku?“ zeptal jsem se jí, abych zkusil i tuto variantu.

„Je to letec, tudíž bych předpokládala, že ano.“

„Viděla jsi ji?“

„Ne.“

„Nemluvil s tebou o tom?“

„Ne.“

„Kdo by mohl být příjemce plnění?“

„Nemám ponětí.“ Alabama vypadala podrážděně. Možná se naše konverzace neubírala směrem, kterým doufala. „Ty si opravdu myslíš, že tady jde o něco jiného, vidíš? A taky si myslíš, že to má něco společného se mnou.“

Alabama byla pravděpodobně upřímná, pokud šlo o to, co věděla a co ne. A její starosti mohly pocházet z opravdové obavy o bezpečí jejího milého, a nikoliv z toho, že jsem ji hladil proti srsti. Nicméně jsem měl ještě jeden test, kterému jsem ji chtěl podrobit. „Řekl ti Randy, že v Afghánistánu obchodoval s drogama?“

Ztuhla, ale rychle se otřepala a podívala se mi upřeně do očí. „To nedělal. Byla to lež. Myslela jsem, že jsi říkal, že patříš k dobrým chlapům, že jste byli přátelé.“ Sbírala si věci.

Řekl jsem jí, že jsem se s ním setkal. Netvrdil jsem, že jsme postoupili na úroveň kamarádství. „Byl obžalovaný u vojenského soudu,“ poznamenal jsem. „Obvinění byla vážná.“

„A byla zamítnuta,“ pravila.

„Přesto ho od letectva vyhodili.“

„Tak jo. Myslím, že tady jsme skončili.“ Začala vstávat. „Pošlu ti šek na výdaje.“

Alabama byla tanečnice, ne herečka, takže jsem byl ochotný uvěřit, že *ona* věří v Randyho nevinu, pokud jde o drogy. „Jen klid,“ řekl jsem. „Posaď se.“

„Strč si to tam, kam slunce nesvítí, kámo.“

„Ta historka je plná rozporů. Chtěl jsem se jen ujistit, že...“

„Já nejsem jeden z těch rozporů.“

Pokrčil jsem rameny. „Jo.“

„Zavolej mi, až si budeš jistý,“ utrousila a otočila se k odchodu.

„Pokud to dokážu posoudit, nebyl tu spáchaný žádný zločin,“ prohlásil jsem.

To ji zastavilo. „Cože?“

„No jo, možná je protizákonný rozvázet po zemi amputovaný končetiny bez povolení nebo něco takového, ale kromě toho, kde je nějaký zločin?“

Zmateně na mě hleděla.

„Podívej se na to takhle: ta ruka není Randyho, takže se dá rozumně předpokládat, že má pořád obě svoje. Taky neexistuje důkaz, že ten prsten je jeho – i rytina se dá okopírovat, a pokud víme, tak bezpečně křížuje ve výšce deset tisíc metrů nad Pacifikem. Poznámka pod čarou, jak víme nade všechny pochybnosti, že ho drží v zajetí?“

„Ta poznámka o výkupném.“

„Ta říká, že se dozvíš, kam dodat peníze. Obrátili se na tebe únosci?“

„Ne.“

Poznámka říkala, že budou Alabamu kontaktovat, jenže k žádnému kontaktu nedošlo. Už to bylo skoro pět dnů od chvíle, kdy dostala balíček.

„Co to podle tebe znamená?“ zeptala se.

„Nevím. Možná ztratili tvoje číslo.“

„Cože?“

„Mlčení záměřím únosců neposlouží. Co by mohli získat přerušáním kontaktů?“ A když už jsem se zabýval tím, co jsem nevěděl, jaký význam mělo určit dobu splatnosti výkupného na dvacet dnů? Proč ne sedm nebo tři dny nebo čtyřicet hodin, než přinese peníze? Podle mých zkušeností dávali únosci svým obětem spíše méně než více času k tomu, aby vysolili peníze. Nebylo právě v zájmu pachatelů poskytnout úřadům víc času, aby je mohly vysledovat a nakopat jim zadky, než zmizí se škvárou. Randy byl možná už mrtvý. Ale i kdyby byl, únoscům to nezabrání pokusit se vyrazit z Alabamy tučnou sumičku. Přitom ji budou ubezpečovat, že je to výměnou za jeho život. Únosci požadující velké sumy obvykle nehrají fér. Ne, v daném okamžiku jsem neměl nejmenší tušení, co žádný kontakt může znamenat. Ostatně ani nic jiného, co souviselo s tímto případem.

„Kdy přesně jsi viděla Randyho naposled?“ zeptal jsem se, když jsem si prošel některé podrobnosti.

„Před devíti dny.“

„Čili čtyři dny předtím, než přišel ten balíček.“

Přikývla. „Ano, odjel v neděli – takže dvanáctýho.“

„Bylo pátýho ten den, kdy odlítal do Austrálie?“

„Ano.“

„A balíček jsi dostala následující čtvrtek?“

„Ano.“ Dvacátý den od toho čtvrtka bude středa pátého. Znamenal jsem si datum.

„Kdo ještě ví o tom balíčku kromě Marnie?“

„Pokud vím, jenom ty.“

„A říkáš, že jsi byla ve spojení s Nevada Aircraft Brokers?“

„Ano, často, prakticky každý den od... od té doby, kdy přišel ten balíček. Žádala jsem je, aby Randymu vyřídili, ať mi zavolá.“

„Neřekla jsi jim nic o tom výkupným?“

„Píšou tam žádná policie. Kdybych o tom řekla Randyho šéfovi, určitě by policii zavolal.“

„A nevíš, jestli se jim Randy neozval někde po trase?“

„Prý o něm neslyšeli. Ale taky říkali, že nečekají, že by se ozval předtím, než přistane v Darwinu.“

„Vědí o nějakých problémech s letem?“

„Neptala jsem na to, ne přesně, ale vědí, že jsem kvůli tomu ve stresu. Řekli by mi, kdyby byly nějaký problémy.“

„Kdy má dorazit do Darwinu?“

„Teď už každou chvíli. Co uděláme?“

Říkal jsem si, že bych se tu mohl zdržet, zahrát si na automatech a počkat, až se Randy ukáže, ale to asi neměla Alabama na mysli. „Mohli bychom vzít tu useknutou ruku na metropolitní policii.“

„To jsem mohla udělat.“

„A proč jsi to neudělala?“

„Upřímně řečeno, nevím. Myslela jsem si, že je tu lepší možnost – ty, hádám.“ Její řeč těla naznačovala, že mít mě tady už není důvod k jásotu. Slyšel jsem, jak jí bzučí telefon. Zkontrolovala na obrazovce volajícího, což ji rozrušilo. Vyrázila od stolu. Vrátil jsem se ke sledování stínových dívek pracujících na obrazovkách a Sugar pracující v přízemí.

„Cože?“ slyšel jsem říkat Alabamu, která byla náhle v šoku.

„Ach panebože... Ano, ano, samozřejmě...“

„Co se děje?“ zeptal jsem se, když skončila s telefonováním.

Podívala se na mě očima plnýma slz. „To byl Ty Morrow. Jde o Randyho... V Darwinu ho čekali před dvěma hodinama, ale neobjevil se. Myslí si, že spadl do moře.“

5

Zavolaal jsem Morrowovi. Sdělil mi, že už informovali policii stejně jako Federální leteckou správu* a Národní úřad pro bezpečnost dopravy**. Kromě toho se prý nedá nic dělat – ne do rána. Když jsme opouštěli Shadow Bar, bylo pozdě – nebo spíš brzo. Podnik se pro veřejnost uzavíral ve dvě ráno, ale vedení ho nechalo otevřený pro Alabamu a několik jejích blízkých přátel z Bally's. Zůstal jsem také pro případ, že bych byl zapotřebí – nebyl jsem.

Nicméně když jsem stavěl taxi pro Alabamu a její kamarádky, které požádala, aby s ní zůstaly u ní a dělaly jí společnost, byly skoro tři ráno. Mávl jsem na další taxi pro sebe a žlutozelený prius zajel k chodníku. Jakmile jsem otevřel dveře, nějaká žena vklouzla dovnitř přede mnou a obsadila zadní sedadlo. Stál jsem tam a pracoval na svém rozhořčení.

„Jedeš mým směrem, drahoušku?“ zavolaal hlas zevnitř.

Ve Vegas není moc cest, a tak bylo dost pravděpodobné, že jedu. Sehnul jsem se, abych to potvrdil, a všiml si černých šatů s leštěnými kamínky kolem lemu. Sugar.

„Vin, že ano?“ zeptala se, když jsem zaváhal.

„Jo,“ připustil jsem a nastoupil. Napřáhla ruku. „Sugar.“

„Vím,“ sdělil jsem jí. „Už jsme se setkali v Bally's, v šatně.“

* Federal Aviation Administration

** National Transportation Safety Bureau

Asi si to nepamatuješ.“ Měla dlouhé, štíhlé prsty, nehty pravé a nalakované jemně růžovým lakem, pleť měla teplou, zvlhčenou a voňavou.

„Jistěže si to pamatuju. Ale nepředstavili jsme se, takže to nebylo oficiální. A tys mě viděl nahou, čímž jsi mě dostal do nevýhody.“

Viděl a rád bych to zopakoval.

Řidič začínal být podrážděný z toho, že pořád trčíme na místě. „Lidi, jedeme někam?“ zeptal se a napůl se přitom otočil na sedadle.

„Kam jedeš?“ zeptala se mě Sugar.

„Bally’s.“

„Vidíš, já taky. Do Bally’s, prosím,“ sdělila řidiči a pak se obrátila ke mně: „Ty tam bydlíš, že? Slyšela jsem, jak něco takového povídáš Alabamě.“

„Ano.“

„Jsi její kámoš?“

„Pomáhám jí s problémem.“

„Ty seš z Východu. Hádám podle tvého přízvuku. To je sem hodně dlouhá cesta. Musí mít velkej problém.“ Sugar si poposedla, narovнала si nohy a pak je zkřížila obráceně, celá se kroutila jako dým, parfém měla svěží a z dovozu. Usmála se na mě postelovými očima. „Myslím, že se mi líbíš. Alabama má skvělý záliby.“ Něco ji pobavilo. „A mně se Randy rozhodně líbil.“ Olízla si rty. O smyslu jejího sdělení nebylo pochyb.

Límeček mě začal škrtit. Řidiči se nějak dařilo vyhnout se srážkám s jinými vozidly, přestože měl oči přilepené ke zpětnému zrcátku.

„Asi před půl hodinou jsem mluvila s jednou holkou,“ pokračovala Sugar. „Prej se něco stalo a Alabama je z toho vytočená. Něco s Randym.“

„To se musíš zeptat Alabamy,“ sdělil jsem jí.

Sugar se na mě usmála, rozevřela rty a zvedla jedno obočí. Třela jednu nohu o druhou. Kdybych musel v té chvíli něco říct, koktal bych.

„Jo, dobrej nápad. To udělám,“ pokračovala. „Takže důležitá otázka je, jak dlouho zůstaněš ve Vegas?“

Žuchnutí způsobené schodkem pod předními koly taxíku mi prozradilo, že najíždíme na příjezdovou rampu před Bally's.

„Dokud neodjedu,“ pronesl jsem tajemněji, než jsem měl v úmyslu.

„No to je jasný.“ Sugar udělala znovu tu věc s narovnaním nohou, jak se chystala vystoupit. Taxi zastavilo. „Vypadá to na dýl než den nebo dva, přinejmenším.“

„Kdoví,“ utrousil jsem. Taxametr říkal osm dolarů, dal jsem řidiči dvanáct a požádal o účtenku.

„Možná bysme si mohli dát drink. Máš navštívenku?“ zeptala se mě Sugar.

Jednu jsem jí podal a ona si ji podržela proti světlu. „Takže, pane zvláštní agente, přijel jsi celou tu dálku až ze základny letectva Andrews ve Washingtonu, D. C. Co je na tobě tak *zvláštního*?“

„To ti povím někdy jindy, možná. Určitě se chceš dostat do postele před východem slunce.“ To jsem jí chtěl povědět, ale ven se dostalo jen: „Umm... ehm...“ následované skřehotavým polknutím zakončeným zapištěním.

„Drahoušku, mohl byste mi půjčit pero, prosím?“ požádala Sugar řidiče.

Podle toho, jak se na ni ten chlap díval, jsem usoudil, že je připravený odevzdat jí svůj prius.

Udělala na mě tím perem pomalý kroužek. Zprávu jsem pochopil a otočil se. Položila si kartičku na moje rameno a něco na ni napsala. Pak mi zašeptala do ucha, „Použij ji, neztrať ji,“ a pustila mi ji do klína. „Dobrou noc,“ dodala a otevřela dveře.

„Brou,“ odpověděl jsem k jejím holým, hladkým zádkům. Když odešla, zašátral jsem po kartičce. Na zadní straně bylo telefonní číslo zakončené vykřičníkem.

Když zmizela z dohledu a čas a prostor se vrátily do normálu, otočil se řidič na sedadle. „Tak kdo je tady ten šťastnej?“ prohodil.

Ulice, kde bydleli Alabama a Randy, byla v Summerlinu, na předměstí vzdáleném asi dvacet kilometrů severozápadně od Stripu. Samotná ulice vypadala přinejmenším jen napůl obydlená. Každý třetí dům byl k mání, skvěly se před nimi zašlé cedule s nápisem NA PRODEJ před domy s vybledlými fotografiemi usmívajících se agentů, kteří vypadali spíš jako duchové. Dvory neprodaných domů připomínaly zmenšené, prašné krajinky s uschlými rostlinami a hnědou trávou, domy samotné pak vypadaly jako odhozená a vysušená kůže chřestýše. Dům Alabama a Randyho stál uprostřed malého zeleného obydleného pásu, ostrůvek vzdorující zvedajícímu se přílivu majetků zabavených pro nesplácení hypoték. Zavlažovací systém namáčel zelený trávník sousedního domu a nad záhonem přetékajícím purpurovými a rudými květy visela miniaturní duha.

Vystoupil jsem z auta z půjčovny a došel po krátké cestičce ke schodům na Randyho a Alabaminu verandu. Chystal jsem se zaklepat, když se přední dveře otevřely a objevila se Alabama. Neřekla ani slovo. Zahlédl jsem její oči, když prošla kolem k autu. Za velkými černými slunečními brýlemi, které zakrývaly polovinu obličeje, byly zarudlé. Navzdory slunečním brýlím, nebo možná kvůli nim, vypadala k smrti unavená, nakolik už někdo jako Alabama může vypadat unaveně. Domyslel jsem si, že se moc nevyspala, a pokud vůbec, pak pravděpodobně ve starých džínách a vybledlém tričku s nápisem Giants, které měla na sobě. Červená baseballová čapka Caesars doplňovala její oděv pro ranní protivnost. Já sám jsem měl džíny, nezdobené bílé tričko a tenisky. Otevřel jsem dveře auta a ona vklouzla dovnitř, pořád beze slova.

Zanedlouho jsme vjeli na parkoviště před Nevada Aircraft Brookers. Venku stála zaparkovaná dvě auta. Měla úřední vzhled, čímž myslím, že vypadala unaveně a opotřebovaně. Alabama nekomentovala jejich přítomnost, možná proto, že jsem ji předem informoval o tom, co můžeme očekávat, až tam přijedeme.

Společnost nám dělaly na zadním sedadle chladicí bedýnka a značková taška Bally's.

Zaparkoval jsem vedle bílého Fordu Exploreru s tmavými okny a nálepkou FAA na zadním nárazníku a vystoupil. Pouštní horko bylo zahuštěné pachem petroleje a spáleného paliva do tryskových letadel. Tři sta metrů dál na dráze v provozu zvedl United Airlines 767 bradu a snažil se získat výšku, jeho motory se prodíraly ranním horkem. Sebral jsem chladicí krabici a tašku ze zadního sedadla – nechtěl jsem, aby se ruka usmažila v peci, kterou se auto z půjčovny v dopoledním slunci brzo stane.

Firma Nevada Aircraft Brokers sídlila ve velké, bílé modu-
lární budově se zlatou, teplo odrážející fólií na oknech a dvoji-
tými vstupními dveřmi. Za krabicí s plochou střechou, za drá-
těným plotem nahoře s ostnatým drátem se na rampě třeptilo
několik bílých tryskáčů pro vedoucí pracovníky. S Alabamou
jsme došli k budově se zlatou fólií na vstupních dveřích ve
chvíli, kdy je otevřeli muž a žena. Oběma bylo kolem třicítky,
měli trochu nadváhu a oblečení byli ve stoprocentním polyeste-
ru. Ti dva šli ven, ne dovnitř, beze spěchu, a zamířili k Fordu
Exploreru s obtiskem FAA. Chlap se usmál na Alabamu. Žena
se na ni zamračila. V Alabamině světě zjevně nic neobvyklého.

Na druhé straně zlatých dveří klesla teplota ke dvaceti. Vstou-
pili jsme do čekárny, která zabírala polovinu šířky celé budovy.
Na jednom konci byl bílý recepční pult z laminátu, obsazený
velkou starší ženou s bronzovými vlasy. Na druhé straně byla
zeď z mléčného skla s dveřmi. Za ženou visela zarámovaná
fotografie tryskáčů, jako byly ty venku, v okénkách kokpitů byli
vidět piloti. Byl tam také kožený gauč k sezení s nízkým kávo-
vým stolkem před ním. Na stolku ležely různé finanční a letecké
časopisy a noviny. V jednom rohu stál kávovar a chladič vody
a ten protější obsadil hrací automat. ŠÍPKOVÁ RŮŽENKA, pravil
barevný nápis na něm. Teprve teď jsem si uvědomil šum hudby
ve vzduchu, prostoupené čímsi, co snad měly být kouzelné
zvonky. Byl to stejný zvuk, který ovládal vstupní halu v Bally's.